

НАР. БИБЛИОТЕКА-ШУМЕН
ДЕПОЗИТНИ
19.42 г. № 464

БИБЛЕЙСКИ УРОЦИ

Пров. 1957 г.

отъ 1 априль до 27 юний 1942 година

500/12

Б 4641
1942
кн. 2

НАШИТЪ ДУХОВНИ ОТНОШЕНИЯ

КНИГОИЗДАТЕЛСТВО „НОВЪ ЖИВОТЪ“ СОФИЯ.
УЛ. СОЛУНЪ № 10

明治三十二年

三月二十一日

明治三十二年

三月二十一日

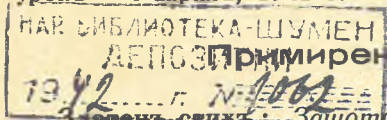
明治三十二年

56048

28

1 урок — 4 април, 1942 г.

Залъзъ слънце 18:57 часа

Примириени съ Бога

Златен стих: „Защото неприятели като бяхме, ако се примирихме съ Бога чрез смъртта на Сина Му, колко повече сега примириени като сме, ще се избавим чрез Неговия живот.“ Римл. 5:10.

Въведение

Дълото на обръщението и освещението е да примири човѣцитѣ съ Бога, като ги довежда въ съгласие съ принципитѣ на Неговия законъ. Въ началото човѣкътъ бѣ създаденъ по образа на Бога. Той бѣ въ пълна хармония съ природата и съ Божия законъ; принципитѣ на правдата бѣха написани на сърдцето му. Но грѣхътъ го отчужди отъ Бога, и той не отразяваше вече божественния образъ. Неговото сърдце бѣ настроено враждебно срещу принципитѣ на Божия законъ. „Плътското мѣдруване е вражда противъ Бога; защото не се покорява на Божия законъ, нито пъкъ може.“ Но „Богъ толкозъ възлюби свѣта, щото даде Своя единороденъ Синъ,“ за да примири човѣка съ себе си. Чрезъ достойнствата на Христа човѣкътъ може да дойде въ съгласие съ своя Творецъ. Неговото сърдце трѣбва да бѣде подновено отъ божественната благодатъ; той трѣбва да получи новъ животъ отъ горе. Тази промѣна е новото рождение, безъ което, казва Исусъ, „той не може да види Божието царство.“

Въ бунтъ противъ Бога

1. Какво е човѣшкото състояние по естество? Въ какво живѣятъ човѣцитѣ? Какви биватъ наричани тѣ? Ефес. 2:1—3.

2. Какви сѣх отношения между Бога и тия, които мѣдруватъ плътски? Кои сѣх нѣкои отъ тѣхнитѣ характерни черти? Римл. 8:6—8; Титу 3:3.

„Възпитанието, образованието, волята, както и всички усилия на човѣцитѣ иматъ своя собствена сфера на действие, но въ този случай тѣ сѣх безсилни. Тѣ могатъ да промѣнятъ нравитѣ и морала, но не сѣх въ състояние да измѣнятъ сърдцето; тѣ не могатъ да прочистятъ скрититѣ подбуди на живота. Найпърво трѣбва да се всели една сила въ сърдцето, да дойде новъ животъ отъ горе, преди да може човѣкъ да се обърне отъ грѣха къмъ светостта.

Тази сила е Христосъ. Само Неговата милостъ и благодать сж въ състояние да оживятъ отново мъртвитъ душевни сили и да ги отправятъ къмъ Бога, къмъ свършената светостъ.“ („Пътътъ къмъ Христа“, стр. 23—24).

3. Какъ описва Богъ окаяното състояние на ония, които живѣятъ въ бунтъ противъ Него? Исая 1:4—7.

4. Какво е Божието горещо желание за всички? II Петр. 3:9, последна часть; Езек. 18:31, 32.

Промѣна чрезъ примирение

5. Кое особено дѣло на Христа направи възможно примирението на човѣка съ Бога? Римл. 5:10.

6. Каква промѣна настѣпва, когато грѣшникътъ приеме Божията любовъ? Исая 1:18.

7. Отъ кого и чрезъ кои сръдства се извърши този великъ уговоръ? Титу 3:5, 6.

„Щомъ като божествениятъ законъ е толкова светъ, колкото е и самиятъ Богъ, то само единъ равенъ на Бога можеше да прави умилоствение за неговото нарушение. Никой другъ, освенъ Христосъ, не можеше да изкупи падналия човѣкъ отъ проклятието на закона и да го доведе наново въ хармония съ небето. („Патриарси и пророци“, стр. 16).

8. Щомъ като наказанието за нарушението на Божия законъ е смъртъ, какъ може грѣшникътъ да бѣде освободенъ отъ наказанието? Римл. 6:23; I Петр. 2:24.

9. Сравни състоянието на човѣка преди и следъ примирението. I Иоан. 5:12; Римл. 8:1.

10. Каква е Божията цель съ човѣшкитъ синове? II Тим. 1:9, 10; Иер. 29:11.

„Преди още да бѣдатъ положени основитъ на земята, Отецъ и Синътъ се уговориха да изкупятъ човѣка, ако бѣде победенъ отъ Сатана. Съ стискане на рѣце тѣ дадоха тържествено обещание, че Христосъ ще стане гаранция за човѣшката раса. Това обещание Христосъ изпълни. Когато на кръста извика: Свърши се. Той отправи тѣзи думи къмъ Отца си. Договорътъ бѣ изпълненъ и Той заяви: „Отче, свърши се. Изпълнихъ волята Ти, о, мой Боже. Извършихъ изкупителното дѣло. Ако Твоята правда

е задоволена, „Искамъ, тѣзи, които ми си далъ, да бждатъ съ мене, кждето съмъ азъ.“ („Желанието на вѣковетъ,“ стр. 834).

11. Колко нѣщо обхваща Божията цель за човѣка? Ефес. 1:4—12.

„Христосъ увѣряваше ангелитѣ, че чрезъ смъртъта Си ще изкупи мнозина и ще унищожи тоя, който имаше властѣта на смъртъта. Той имъ обясни, че ще възстанови царството, което човѣкътъ бѣ изгубилъ чрезъ своето престѣпление, и изкупенитѣ ще Го наследятъ заедно съ Него и ще живѣятъ тамъ въ вѣки. Грѣхътъ и грѣшницитѣ ще се заличитъ, за да не нарушатъ никога вече мира на небето или на земята. Той умоляваше ангелитѣ, да бждатъ съгласни съ плана, който Отецъ бѣ приелъ, и да се радватъ, че чрезъ смъртъта Му падналиятъ човѣкъ ще може да се примири съ Бога.

„Тогава небето се изпълни съ неизказана радостъ. Славата и блаженството на единъ изкупенъ свѣтъ надминаваха даже мжката и жертвата на Княза на живота. Въ небеснитѣ дворове прозвучаха първитѣ тонове на онази пѣсенъ, която щѣше да се чуе надъ Витлеемскитѣ хълмове — „Слава на Бога въ висинитѣ, на земята миръ и на човѣцитѣ благоволение. Съ по-голѣма радостъ отъ тази при сътворението „утриннитѣ звезди пѣеѣха наедно и всичкитѣ синове Божии се радваха“. („Патриарси и пророци“, стр. 17).

Доказателства на примирение

12. Каква трѣбва да бжде всѣкидневната опитностъ на тия, които сж се примирили съ Бога? Римл. 5:1, 2; II Петр. 1:4—8.

13. Чий миръ владѣе въ сърдцата на тия, които сж примирени съ Бога? Съ какво е сравненъ той? Иоанъ 14:27; Исаия 48:18.

„Вжтрешниятъ миръ и непорочната предъ Бога съвѣсть съживяватъ и придаватъ сила на ума, както росата която пада върху нѣжното цвѣте. Тогава волята бива правилно направлявана и е по-решителна, обаче, свободна отъ всѣкаква упоритостъ. Размишленията сж приятни, защото сж осветени. Невъзмутимостѣта на ума, която можете да притежавате, ще благославя всички, съ които дружите. Този миръ и това спокойствие ще станатъ, следъ време, естествени, и ще отразяватъ своитѣ скѣпоценни лъчи надъ всички, които сж около васъ, за да бждатъ отразявани пакъ върху васъ. Колкото повече вкусвате отъ този небесенъ миръ и това

спокойствие на ума, толкова повече той се увеличава. То е едно живо удоволствие, което не приспива моралните сили, но ги поощрява към по-голяма дейност. Съвършеният миръ е небесно качество, което ангелите притежават. Дано Богъ ви помогне да станете притежатели на този миръ.“ („Свидетелства“, т. 2, стр. 327).

14. Какво ще направи за неспокойните сърдца Този, Който утиши развълнуваните води на Галилейското езеро (Марко 4:37—39?) Фил. 4:7.

15. Какво още ще направи Богъ за ония, които приематъ целта, която Богъ има за тях? Евр. 13:20, 21.

„Същата ржка, която направлява движението на планетите въ тяхния път, която поддържа свѣтоветъ чрезъ силата Си, е предвидѣла за създадения по Божия образъ човѣкъ, да е малко по-доленъ отъ ангелите докато изпълнява своите длъжности тукъ на земята. Божиите намѣрения не сж били изпълнени отъ ония, на които е била повѣрена най-тържествената истина, каквато нѣкога се е дала на човѣци. Божията целъ е да се издигаме все по-високо и по-високо до едно състояние на съвършенство, като при всѣка стѣпка виждаме и съзнаваме Божията сила и слава.“ („Свидетелства“, т. 4, стр. 415, 416).

16. Какъвъ видъ християни произвежда примирението съ Бога? Кол. 1:27, 28; 2:6, 7, 10.

2 урокъ — 11 априлъ, 1942 г.

Залѣзъ слънце 19:04 часа

Отношението на християнина къмъ Небесния баща

Златенъ стихъ : „Който Го прие́ха, даде имъ властъ да бждатъ чада Божии, сиречъ, на тѣзи, които вѣрватъ въ Неговото име.“ *Иоанъ 1:12.*

Въведение

„Ако наричате Бога вашъ Баща, вие признавате себе си за Негови чада, които трѣбва да бждатъ ръководени отъ Неговата мъдростъ и да сж покорни въ всѣко нѣщо, знаейки, че Неговата любовъ е неизмѣнима. Тогава вие ще приемете Неговия планъ за вашия животъ. Като Божии чада, вие ще считате Неговата честъ,

Неговия характеръ, Неговото семейство, Неговото дѣло като предмети, които заслужаватъ вашия най-висшъ интересъ. Вие ще чувствувате радостъ, да признавате и почитате вашитѣ отношения къмъ Отца и къмъ всѣки членъ на Неговото семейство. Ще ви прави удоволствие да извършите нѣщо, колкото и скромно да е то, което би било за прослава на Неговото име, или за благосъстоянието на вашитѣ ближни.“ („Планината на блаженствата“, стр. 156).

Върховниятъ Богъ

1. Кои сж нѣкои отъ качества и отличителнитѣ черти на нашия Богъ? Исая 40:28—31; I Тим. 1:17.

„Всичко, което човѣкътъ трѣбва и може да знае относно Бога, е открито въ живота и характера на Неговия Синъ.“ („Свидетелства“, т. 8, стр. 286).

2. Какъ сж открити Неговата слава и величие? Псал. 19:1, 2; Римл. 1:19, 20.

3. Какви сж отношенията на примирената душа къмъ това Върховно Сщество? II Кор. 6:18; Мат. 6:9.

Божии чада

4. Какъ се образуватъ тия отношения? Какво казва Спасителтъ за това? Иоанъ 1:12; Иоанъ 3:3, 7.

„По простата причина, че ние вѣрваме въ Бога, у насъ започва единъ новъ животъ, побуденъ отъ Светия Духъ. Ние приличаме тогава на дете, родено въ Божието семейство, и Той ни обича, както обича Своя Синъ.“ („Пътътъ къмъ Христа“, стр. 68).

„Христовата служба, като нашъ Ходатай, е да ни представи на Бога като Негови синове и дъщери. Той ходатайствува за тѣзи, които Го приематъ. Съ Своята кръвъ Той ги е откупилъ, а по силата на Своитѣ заслуги Той имъ дава властъ да станатъ членове на царското семейство, чада на небесния Царъ.“ („Свидетелства“, т. 8, стр. 177).

5. Какво раздѣление трѣбва да стане, за да се образува това сродство съ Бога? II Кор. 6:17, 18; 7:1.

„Всѣко грѣшно удовлетворение отслабва силитѣ и способнитѣ и затѣпява умственото и духовното проникание, така щото Словото или Божия Духъ, не правятъ дълбоко впечатление на

сърдцето. Къмъ коринтянитъ Павелъ пише : „Нека очистимъ себе си отъ всѣка нечистота на плътта и духа и се усъвършенствуваме въ светостъ съ страхъ Господень.“ („Виликата Борба“, стр. 474).

„Любовта на свѣта упражнява страшно влияние надъ ония, на които Богъ е заповѣдалъ да бдятъ и да се молятъ винаги, да не би да дойде внезапно и ги намѣри че спятъ.“ („Свидетелства“, т. 2, стр. 196).

6. Съ какъвъ другъ мощенъ апелъ умолява Отецъ настоятелно Своитѣ чада, на напуснатъ свѣта? I Иоан. 2:15—17.

„Вие може да се сближите съ свѣта, безъ да станете участници на неговия духъ, безъ да се провините въ измѣна спрямо Господа, който ви е откупилъ.“ Е. Г. В.

„Ние имаме нужда всѣки день отъ обръщение. Нашитѣ молитви трѣбва да сж по-горещи; тогава тѣ сж и по-деятелни. Все по-силна и по-силна трѣбва да е нашата увѣреностъ, че Божиятъ Духъ ще бжде съ насъ, за да ни очиства и освещава, и да ни направи прави и благоуханни като ливански кедъръ.“ („Свидетелства“, т. 7, стр. 252).

Божиятъ образецъ за Неговитѣ чада

7. Какъвъ образецъ е поставилъ Богъ предъ чадата Си, за да Го представляватъ правилно въ свѣта? Мат. 5:48; I Иоан. 3:2.

„Както Христосъ е срѣдството за изявяване Отца, така и ние трѣбва да бждемъ срѣдството за изявяване Христа.“ („Планината на блаженствата“, стр. 66).

8. Споредъ кое правило трѣбва да живѣятъ Божиитѣ чада? Иоанъ 15:10; Мат. 19:17.

Характернитѣ черти на Божиитѣ чада

9. Какъ изявява всѣкидневниятъ животъ на християнитѣ, че сж Божии чада? I Иоан. 5:4.

„Спасителтъ много желаше, ученицитѣ Му да разбератъ за каква цель се приобщи Неговата божественостъ съ човѣшкото естество. Той дойде на свѣта, да изяви Божията слава, та човѣкътъ да може да се възроди отъ нейната животворяща сила. Богъ бѣ изявенъ въ Него, за да бжде Той изявенъ въ тѣхъ. Исусъ не

прояви никакви качества, също и никакви способности, които човѣцитѣ да не могатъ да притежаватъ чрезъ вѣра въ Него. И последователитѣ Му могатъ да притежаватъ същото съвършено човѣшко естество, каквото Той притежаваше, стига да се покоряватъ на Бога така, както той се покоряваше“. („Желанието на вѣковетѣ“, стр. 664).

10. Какъ показватъ Божиитѣ чада любовта си къмъ небесния си баща? Марко 12:30, 31.

11. Кои отличителни характерни черти на Божието чадо се споменаватъ въ Евреимъ 12:28? (Благоговение и страхопочитание). Въ Псал. 9:10? (Упование въ Бога). Въ Псал. 40:8? (Удоволствие да се изпълнява Божията воля).

„Животътъ на земята е начало на живота на небето; възпитанието на земята е запознаване съ принципитѣ на небето; службата на тази земя е обучение за службата на небето. Това, което сме сега по характеръ и света служба, е сигурно указание за това, което ще бждемъ“. („Възпитание“, стр. 344).

12. Само какъ могатъ да се развиятъ тѣзи характерни черти? Титу 2:11 — 13.

13. Какъ обезславятъ небесния Баща нѣкои тѣй наречени християни? Титу 1:16.

Наследието на божиитѣ чада

14. Какво включва Божията целъ за Неговитѣ чада? I Петр. 1:3 — 5; Откр. 21:7.

„Всички скровища на вселената ще бждатъ разкрити, за да бждатъ изучавани отъ Божиитѣ чада. Съ неизказано възхищение ние ще навлизаме въ радостта и мъдростта на непадналитѣ сжества. Ние ще сподѣляме съкровищата, натрупани въ течение на миналитѣ вѣкове, чрезъ наблюдаване дѣлата на Божията рѣка. Въ течение на вѣчността ние ще се натъкваме на все по-славни открития. Дарбитѣ, съ които Богъ ще ни дарява постоянно, ще бждатъ „несравнено повече отъ всичко що простимъ, или за каквото помисляме“ (Ефес. 3:20). („Възпитание“, стр. 341).

15. На какви обещания можемъ да се осланяме за действителността на това наследство? Евр. 10:35, 36; II Петр. 3:13.

„Ние трѣбва да бждемъ тамъ! Ние трѣбва да се насърдимъ отъ опрощаващата усмивка на Бога, съ Когато сме вече прими-

рени, тъй като не можемъ вече да грѣшимъ; ние трѣбва да получимъ достъпъ къмъ неизчерпимия изворъ на живота, къмъ плода на дървото на живота, за да не умираме никога вече: ние трѣбва да си починемъ подъ сѣнката на неговитѣ листа, които служатъ за изцѣление на народитѣ, като никога вече не се уморимъ; трѣбва да приемъ отъ извора на живота, за да не ожадняемъ вече никога; трѣбва да се изкъпимъ въ неговитѣ сребристи води, за да се освѣжимъ; трѣбва да минемъ по златната улица и да не се чувствуваме вече изгнаници; трѣбва да замѣнимъ кръста съ короната — защото днитѣ за нашето робство сж се свѣршили. Затова да захвърлимъ тоягата на скитника; да получимъ палмовото клонче, понеже сме свѣршили странствуването си! Нѣка да замѣнимъ омърсенитѣ въ борбата дрехи съ бѣлитѣ победни одежди; защото борбата е свѣршена и победата извоювана. Нека да изгърсимъ праха отъ уморителното странствуване и да влѣземъ въ вѣчния си домъ, кждето не ще ни гнетятъ грѣхъ и проклятие. О, день на упокоение, на тържеството и на всѣко блаженство, не се бави съ настѣжванието си! Елате веднага, вие ангели, за да съберете избранитѣ! Изпълни обещанието Си, Господи, и пусни ни въ страната на опази неописуема слава!“ („Данаилъ и Откровение“, стр. 690).

3 урокъ — 18 априлъ, 1942 г.

Залѣзъ слънце 19:12 часа

Отношението на християнина къмъ Исуса, Бония Синъ

Златенъ стихъ: „Това е вѣченъ животъ, да познаятъ Тебе, единия истиненъ Богъ, и Исуса, Когото си проводилъ“. *Иоанъ 17:3.*

Въведение

„Съ даването на Словото, Богъ ни е предалъ всѣка истина; която е необходима за нашето спасение. Хиляди хора сж черпили вода отъ тѣзи източници на животъ, и все пакъ тя никакъ не е намалѣла. Хиляди човѣци сж поставяли Господа предъ себе си, и като сж го наблюдавали, сж се промѣнили въ Негово подобие. Духътъ имъ говори вътре въ тѣхъ, когато говорятъ за Неговия характеръ, когато разправятъ това, което е Той направалъ за тѣхъ, и това, което тѣ сж за Христа. Но тѣзи търсачи не сж

изчерпали тѣзи велики и свети теми. Още много хиляди човѣци могат да се заловятъ въ изследване тайнитѣ на спасението. Когато човѣкъ разглежда и изучава живота на Христа и характера на Неговата мисия, лъчи отъ свѣтлина блѣсватъ все по-ясно при всѣки опитъ, да се открие истината. Всѣко ново изследване открива нѣщо много по-интересно отъ това, което е било открито. Предметътъ е неизчерпателенъ. Изучаването на Христовото въплотение, Неговата умиловителна жертва и ходатайствена служба ще занимава ума на прилежния изследвателъ докато е живъ; и поглеждайки къмъ небето, чиито години сж неизброими, той ще провикне: „Велика е тайната на благочестието“. („Христови притчи“, 133, 134).

Създателъ и Изкупителъ

1. Кой бѣ съдружникъ на небесния Баща при сътворението? За кого бѣха създадени всички нѣща? Иоанъ 1:1 — 3; Кол. 1:15, 16.

2. Какъ сж сдружени тѣ въ спасителния планъ? II Кор. 5:18, 19; Зах. 6:12, 13.

„Скъпа бѣ жертвата, която Господъ на небесата направи. Божествената благотворителностъ бѣ покъртена до безкрайната ѝ дълбочина. Невъзможно бѣ за Бога да даде нѣщо повече отъ това“. („Свидетелства“, т. 9, стр. 59, 60).

„Христосъ щѣше да се сниши до дълбочинитѣ на окаянството, за да избави падналата раса. Исусъ се молѣше предъ отца заради грѣшника, докато небесното войнство чакаше да чуе резултата съ такъвъ голѣмъ интересъ, каквото думи не могатъ да го изразятъ. Онзи таенъ разговоръ — „съвета на мира“ (Зах. 6:13), за падналитѣ човѣшки синове, продължи доста дълго. Планътъ на изкуплението бѣ съставенъ преди сътворението на земята, защото Христосъ е „закланото преди създаване мира Агне“ (Откр. 13:8); и все пакъ, трудно бѣ даже и за Царя на вселената, да даде Сина Си, да умре за виновната раса. Но „Богъ толкозъ възлюби свѣта, щото даде Своя еднороденъ Синъ, за да не погине всѣки, който вѣрва въ Него, но да има вѣченъ животъ“. О, тая тайна на изкуплението, тая Божия любовъ за единъ свѣтъ, който не Го възлюби! Кой може да узнае дълбочинитѣ на тази любовъ, която надминава всѣко знание? Презъ течение на безкрайнитѣ вѣкове, безсмъртнитѣ умове, като ще изследватъ тайнитѣ на тази необхващаща любовъ, ще се чудятъ и ще се възхищаватъ“. („Патриарси и пророци“, стр. 16).

Какво е Исусъ за християнина

3. До къде се смири Исусъ, за да изкупи човѣка? Фил. 2:6 — 8; Евр. 2:14, 15.

„Божиятъ Синъ не можеше да покаже по-голъмо снизхождение отъ това, което показа. Нѣмаше по-низко положение, до което Той да се сниши.“ („Свидетелства“, т. 7. стр. 29).

„Като Човѣшки Синъ, Той ни даде примѣръ на послушание; като Божий Синъ, Той ни дава сила за послушание“. („Желанието на вѣковетъ“, стр. 24).

4. Какво е отношението на Исуса къмъ християнина? Евр. 2:11, 12.

5. Какъвъ стана Христосъ за християнина следъ възнесението Си? Евр. 8:1, 2; 2:17.

„Като свещеникъ, Христосъ сега седи съ Отца на Неговия престолъ. На престола на Вѣчния, Безначалния е седналъ Този, който „взе на Себе си нашитѣ немощи и понесе нашитѣ скѣрби“, Който „въ всичко бѣ изкусенъ подобно намъ, безъ, обаче, да съгрѣши,“ за да може „да помага на изкушаемитѣ.“ „Ако нѣкой съгрѣши, имаме Ходатай при Отца. Неговото ходатайство, това на едно прободено тѣло, на единъ непороченъ животъ. Раненитѣ рѣце, прободената страна, белязанитѣ нозе, пледиратъ за падналия човѣкъ, чието изкупление бѣ постигнато съ такава голѣма цена.“ Е. Г. В.

6. Въ качеството Си на ходатай, какво може да прави Той за християнитѣ? Защо? Евр. 2:18; 7:25.

„По-голъмиятъ Братъ на нашата раса е при вѣчния престолъ. Той поглежда къмъ всѣка душа, която обръща лицето си къмъ Него като къмъ Спасителъ. Отъ опитностъ Той знае, какви сж слабоститѣ на човѣцитѣ, какви сж нашитѣ нужди, и къде лежи силата на нашитѣ изкушения; защото Той биде „изкусенъ въ всичко подобно намъ, безъ, обаче, да съгрѣши.“ Той бди надъ тебе, треперящо Божие чадѣ. Изкушаванъ ли си? Той ще те избави. Слабъ ли се чувствувашъ? Той ще те подкрепи. Незнающъ ли си? Той ще те просвѣти. Раненъ ли си? Той ще те изцѣли. Господъ „знае числото на звездитѣ,“ но Той още и „изцѣлява съкрушенитѣ въ сърдце и превързва тѣхнитѣ рани.“ („По стѣпкитѣ на великия лѣкарь“ стр. 71).

7. Защо сме безопасни подъ Неговата закрила? Иоанъ 10:28, 29.

Привилегии на вѣрующия

8. При какви условия можемъ да получимъ тѣзи чудни благословения? Римл. 12:1; 6:13, 14.

9. Каква промѣна настѣпва при едно пълно предаване Богу? Римл. 6:17, 18; Филип. 2:13.

„Князътъ на този свѣтъ идва,“ каза Исусъ, „и нѣма нищо съ Мене.“ Въ Него нѣмаше нищо, което да отговаряше на сатанинскитѣ софизми. Той не отстъпи предъ грѣха, и нито съ мисълъ не се подаде на изкушението. Сѣщото може да бѣде и съ насъ. Човѣшкото естество на Христа бѣ свързано съ божественото; живущиятъ въ Него Свети Духъ Го правѣше способенъ да устоява въ борбата. Той дойде да ни направи участници на божественото естество. Докато сме свързани съ Него чрезъ вѣра, грѣхътъ нѣма власт надъ насъ. Богъ взема душата на вѣрата ни и я насочва да се залови за божествеността на Христа, за да можемъ да постигнемъ съвършенство на характера“. („Желанието на вѣковетѣ“, стр. 123).

10. Какъ можемъ да се радваме на сладко общение съ Христа? Иоанъ 14:23; Откр. 3:20.

„Тѣзи, които вѣрватъ на думитѣ на Христа и предаватъ души си на Негово съхранение и живота си на Неговото рѣководство ще намѣрятъ миръ и успокоение. Нищо свѣтско не може да ги натѣжи, когато Исусъ ги радва съ присѣтствието Си. При пълното подчинение има пълненъ миръ. Господъ казва: „Ще упоазишъ въ съвършенъ миръ непоколебимия въ умъ, понеже уповава на Тебе.“ Нашиятъ животъ може да изглежда съвсемъ забърканъ, но когато се предадемъ на мѣдрия майсторъ, Той ще даде такава форма на живота и характера, която ще послужи за Негова прослава; и характерътъ, който изразява славата — характера, която ще послужи за Негова прослава; и характерътъ, който изразява славата — хакактера на Христа, ще бѣде приятъ въ Божия рай. Една подновена раса ще върви съ Него, облѣчена въ бѣло, защото ще се намѣри достойна за това.“ („Желанието на вѣковетѣ“, стр. 331).

11. Какъ откриваме любовта си къмъ Исуса и упованието си въ Него? Иоанъ 14:21; I Иоан. 4:16 — 18.

„Всѣко истинско послушание идва отъ сърдцето. При Христа то бѣ сърдечна работа. Ако ние се съгласимъ, Той така ще се уеднакви съ нашитѣ мисли и цели, така ще подчини нашитѣ сърдца

и умове на изпълнението на Неговата воля, щото като се покоряваме на Него, ние просто ще изпълняваме нашите собствени побуди. Волята, облагородена и освѣтена ще изпитва най-голъмо удоволствие да извършва Неговата служба. Когато опознаемъ Бога така, както ни се дава възможност да го опознаемъ, нашиятъ животъ ще е животъ на постоянно послушание. Като ценимъ Христовия характеръ и като общуваме съ Бога, грѣхътъ ще ни стане омразенъ.“ („Желанието на вѣковетъ“, стр. 668).

12. Въ какво можемъ да бждемъ увѣрени, когато поддържаме такава интимна връзка съ Христа? Иоанъ 15:7; I Иоан. 3:21, 22.

13. Такъвъ ще бже резултатътъ отъ такова интимно общение съ Христа? Иоанъ 15:5, 8, 16, 11.

„Ако човѣцитѣ се смирятъ предъ Бога, ако не издигатъ мнението си като всеуправляващо влияние, ако позволятъ на Господа Той да планира и действува, Богъ ще употреби дарбитѣ, съ които ги е надарилъ по такъвъ начинъ, че да бже прославлено Неговото име. Той ще очисти работниците си отъ всѣко себелюбие, ще счупи ония клончета, които се увиватъ около нѣкои нежелани предмети, и ще окастри лозата така, щото да дава плодъ. Богъ е великиятъ земеделецъ. Той ще направи, щото всѣко нѣщо въ живота на тия, които сж Христови съработници, да действува на Неговия великъ планъ за растене и принасяне плодъ. Споредъ Неговия планъ, Неговите служители могатъ да принасятъ изобилно плодъ само когато день следъ день се приспособяватъ къмъ образа на Христа и ставатъ участници на Неговото божествено естество.“ („Свидетелства“, т. 8, стр. 186).

Послѣдствията за християнина

14. Само какъ може сърдцето да е спокойно и мирно всрѣдъ изпитанията, трудноститѣ и опасноститѣ на тѣзи последни дни? Мат. 11:28 — 30; Исаия 26:3.

„Ние трѣбва да поддържаме надеждата си и да сме смѣли. Обезсърдението въ Божията служба е грѣшно и неразумно. Богъ знае всѣка наша нужда. Къмъ всемогществото на Царя на царетѣ нашиятъ вѣренъ на завета си Богъ прибавя благостта и грижата на нѣжния пастиръ. Неговата сила е абсолютна, и тя е залога за сигурното изпълнение на Неговите обещания къмъ всички, които се надѣватъ на Него. Той има срѣдства за премахване всѣка мжнотия, така щото онѣзи, които му служатъ, а

и почитатъ тия Негови срѣдства, да могатъ да бждатъ подкрепени. Неговата любовъ стои надъ всѣка друга любовъ дотолкова, доколкото небето стои надъ земята. Той бди надъ чадата Си съ една любовъ, която е неизмѣрима и вѣчна.“ („По стѣпките на великия Лѣкаръ“, стр. 482).

15. Какво ще означава да познаваме Исуса? Само какъ можемъ да се запознаемъ съ Него? Иоанъ 17:3; 5:39.

„Преобразованието на характера, чистотата на живота, способността въ служенето, придържането о прави принципи, всичко това зависи отъ правилното познаване Бога. Това познаване е нужното приготвление за този животъ и за бждещия.“ („По стѣпките на великия Лѣкаръ“, стр. 409).

4 урокъ — 25 априлъ, 1942 г.

Залѣзъ слънце 10:21 часа

Отношението на християнина къмъ Светия Духъ

Златенъ стихъ: „Не оскърбявайте Светия Духъ Божий, съ Когото сте запечатани за деня на изкуплението.“ Ефес. 4:30.

Въведение

„Човѣшкото сърдце не може да познае щастието, докато не се подчини на преобразяващата сила на Божия Духъ. Духътъ приспособява подновената душа къмъ модела, Исуса Христа. Чрезъ влиянието на Духа, враждата противъ Бога се превръща на вѣра и любовъ, и гордостта — на смирение. Душата схваща красотата на истината, и Христосъ бива прославенъ чрезъ превъзходството и съвършенството на характера. Когато тѣзи промѣни настѣпватъ, ангелитъ запѣватъ радостни пѣсни, и Богъ и Христосъ се радватъ на душитъ, които сж преобразени споредъ божественото подобие.“ („Вести до младитъ“, стр. 55, 56).

Службата на Светия Духъ

1. Какво участие взе Божиятъ Духъ при сътворението на свѣта? Бит. 1:2.

2. Какъ е действувалъ Светия Духъ при даването на Свещенитъ Писания? II Петр. 1:21.

„Светия Духъ подействува въ ученицитѣ да издигнатъ само Господа, и Той управляваше перото на свещенитѣ историци, за да се предаде на свѣта единъ докладъ за думитѣ и дѣлата на Христа“. („Евангелски служители“, стр. 286).

3. Какъ съдействуваше Духътъ на Христа презъ земния Му животъ? Лука 4:18; Деян. 10:38.

4. Кой стана замѣстникъ на Христа следъ възнесението Му? Иоанъ 14:26; 16:7, 14.

„Светиятъ Духъ е Христовъ представителъ, но не въ човѣшки образъ, и независимъ отъ него. Препятствуванъ отъ човѣшкото естество, Христосъ не можеше да бжде лично навсѣкжде. Затова за тѣхенъ интересъ бѣ, Той да отиде при Отца и да изпрати Духа като свой замѣстникъ на земята. Тогава никой не би билъ по-привилегированъ отъ другитѣ да живѣе въ близость съ Христа, или да общува съ Него лично. Чрезъ Духа, Христосъ щѣше да е достъпенъ за всички. Въ този смисълъ Той щѣше да бжде по-близу до тѣхъ, отколкото, ако не се бѣ възнесълъ на небето“. („Желанието на вѣковетѣ“, стр. 669).

5. По кои начини помага Светиятъ Духъ на отдѣлната личностъ? Иоанъ 16:8, 13; 3:5.

Какво прави Светиятъ Духъ за християнина

6. Какво увѣрение имаме, че Светиятъ Духъ ни помага и ще се интересува за нашето спасение? Лука 11:13; Римл. 8:26, 27.

„Светиятъ Духъ щѣше да се даде като една възраждаща сила, и безъ нея, жертвата на Христа би била безполезна. Силата на злото се увеличаваше съ течение на вѣковетѣ и подчинението на човѣцитѣ на това сатанинско робство бѣ изумително. На грѣха можеше да се противодействува и да бжде победенъ само чрезъ могщата сила на третото лице на Божеството, който щѣше да дойде не съ умѣрена сила, но съ пълнотата на божествената сила. Духътъ е който прави деятелно онова, което е било извършено отъ свѣтовния Изкупитель. Духътъ е който очиства сърдцето. Чрезъ Духа вѣрующиятъ става участникъ на божественото естество. Христосъ е далъ Духа Си като божествена сила за побеждаване всѣка онаследена и придобита наклонность къмъ злото, както и за отпечатване Неговия собственъ характеръ върху Неговата църква“. („Желанието на вѣковетѣ“, стр. 671).

7. Какво друго преобразование прави Духътъ въ живота на предалия се Богу човѣкъ, следъ като го е убедилъ за грѣховетъ му? Титу 3:5, последната часть; II Кор. 3:18.

„Богъ приема човѣцитѣ такива, каквито сж и ги възпитава за Своята служба, когато тѣ се предадатъ Нему. Когато Божиятъ Духъ се приеме въ душата, той съживява всички нейни сили. Подъ ръководството на Светия Духъ, посветения безрезервно на Бога умъ се развива хармонично и бива подкрепенъ, да схване и изпълнява Божиитѣ изисквания. Слабиятъ и колебливъ характеръ се промѣня въ силенъ и твърдъ. Постоянната преданостъ образува такава тѣсна връзка между Исуса и Неговитѣ ученици, щото християнинътъ става по характеръ каго своя Учителъ. Той вече има по-ясенъ и по-широкъ кръгъзоръ. Неговиятъ умъ е по-проницателенъ и разсжданията му по-уравновесени. Той е толкова ободренъ отъ животодавната сила на Слънцето на Правдата, щото е въ състояние да принася много плодъ за прослава на Бога“. („Евангелски служители“, стр. 285).

8. Какво дѣло на благодать се извършва въ сърдцата ни отъ страна на Духа? Какъ ни прави способни това да водимъ праведенъ животъ? Римл. 5:5; Мат. 22:37—40.

„Божиятъ законъ се изпълнява само тогава, когато човѣцитѣ Го любятъ съ сърдцето, ума, душата и силата си, и ближния както себе си. Проявяването тъкмо на тази любовъ е коео прославя Бога въ висинитѣ и всѣва миръ и благоволение между човѣцитѣ. Господъ се прославя когато се постига великата целъ на Неговия законъ. Задачата на Светия Духъ презъ всѣко време е била да всѣва любовъ на човѣшкитѣ сърдца; защото любовта е живиятъ принципъ на братството“. („Свидетелства“, т. 8. стр. 130).

9. Какъ помага Духа на християнитѣ да разбиратъ Библията? Иоанъ 16:13; I Кор. 2:9, 10, 13.

„Светиятъ духъ, изпратенъ отъ небето отъ безграничната любовъ на Бога, взема Божиитѣ нѣща и ги открива въ всѣка душа, която има пълна вѣра въ Христа . . . Когато изучаваме Писанието, ние трѣбва да се молимъ да бждемъ просвѣтени отъ Светия Духъ, за да можемъ да видимъ и оценимъ Неговитѣ съкровища“, („Христови притчи“, стр. 113).

„Христосъ обеща, че Светиятъ Духъ ще пребжда съ тия, които се борятъ за победа надъ грѣха, и ще изявява силата на божествената мощъ, като надарява човѣцитѣ съ свѣрхестествена сила и наставлява непросвѣтенитѣ въ тайнитѣ на Божието царство“. („Евангелски служители“, стр. 286).

10. Коя е тайната на успѣха въ службата на християнина? Деян. 1:8; Лука 12:12.

„Духътъ се дава само на тия, които очакватъ смирено отъ Бога, и които търсятъ Неговото ръководство и благодать. Това обещано благословение, което се изисква чрезъ вѣра, води следъ себе си всички други благословения. То се дава споредъ богатството на Христовата благодать, и Той е готовъ да го даде на всѣка душа, споредъ колкото е възможно да приеме. („Служители на евангелието“, стр. 285).

Доказателства за притежаване Светия Духъ

11. Какъ мисли и постъпва духовниятъ човѣкъ? Римл. 8:6, 8, 9; Гал. 5:16, 22, 23, 25.

12. Какви резултати се виждаха въ първата църква, когато Светиятъ Духъ управляваше сърдцата на вѣрующитѣ? Деян. 4:31 — 33; 11:22 — 24.

„Когато присъствието на Духа е съ Божиитѣ работници, то предава на изнасянето на истината такава сила, каквото не може да и предаде дори и всичката слава на свѣта. Духътъ доставя силата, която подкрепя борещитѣ се души въ критически часове, всрѣдъ студенината на роднини, омразата на свѣта, както и при съзнаването на своитѣ недостатѣци и несвършенството“. („Свидетелства“, т. 8, стр. 22).

Оскърбяване Духа

13. Кои сж нѣкои отъ нѣщата, които християнинътъ трѣбва да върши, за да не оскърби Светия Духъ?

- а) Трѣбва да отвори сърдечнитѣ врата. Откр. 3:20.
- б) Трѣбва да приема Духа. Иоанъ 20:22.
- в) Трѣбва да изостави грѣха. Ефес. 4:31.
- г) Трѣбва да е любезенъ къмъ другитѣ. Ефес. 4:32.
- д) Трѣбва да е Неговъ свидетель. Деян. 1:8.

14. Защо е много важно за всички християни, да не оскърбятъ Светия Духъ? Ефес. 4:30; (Откр. 14:1, 5).

„Сега е време да се приготвимъ. Божиятъ печатъ никога не ще бжде поставенъ на челото на амбициозния, обичащъ свѣта мъжъ или жена. Той никога не ще бжде поставенъ на челото на мъже и жени, които иматъ лъжливъ езикъ или измамливо сърд-

це. Всички, които приемат печата трѣбва да сж безъ петно предъ Бога — кандидати за небето. Вървете напредъ, мои братя и сестри. Сега азъ ви пиша само накратко върху тѣзи точки, за да обърна вниманието ви на нуждното приготвление. Изпитивайте Писанието лично за себе си, за да разберете страшната тържественостъ на настоящия часъ“. („Свидетелства“, т. 5, стр. 216).

15. Кои две нѣща трѣбва да избѣгваме, за да не съгрѣшимъ противъ Светия Духъ? 1 Сол. 5:19; Деян. 7:51.

„Отъ Божието Слово ще блѣсне скжпоценна свѣтлина, и нека никой не се одързости да диктува, какво да се изнася и какво да не се изнася предъ народа отъ ~~онѣ~~ вести, които Той ще изпраща, и по този начинъ да угаси Светия Духъ . . . Тѣкмо поради този начинъ на действие народнитѣ църкви изпаднаха отчисти въ тъмнина, и поради тази причина изпратенитѣ отъ небето вести не достигнаха до тѣхъ“. („Свидетелства върху скжботно-училищно дѣло“, стр. 65).

„Нѣма нито една подбуда на нашето естество, нито една способностъ на ума, или желание на сърдцето, които да не трѣбва, минута следъ минута, да сж подъ управлението на Божия Духъ“. („Патриарси и пророци“).

5 урокъ — 2 май, 1942. г.

Залѣзъ слънце 19:28 часа

Отношението на християнина къмъ Библията

Златенъ стихъ: „Изпитвайте Писанията, защото. . . . *тъ сж които свидетелствуватъ за Мене*“. *Иоанъ 5:39.*

Въведение

„Само тѣзи, които сж укрепили ума си въ библейскитѣ истини ще устоятъ въ последната велика борба. Всѣка душа ще бжде подложена на изпита: Да предпочете ли да се покори на Бога, отколкото на човѣци? Този решителенъ часъ е почти настаналъ. Стѣпили ли сж нашитѣ нозе здраво върху скалата на Божието неизмѣнно Слово? Подготвени ли сме да стоимъ твърдо въ защита на Божиитѣ заповѣди и вѣрата на Исуса?“ („Великата борба“, стр. 593).

Върховната книга

1. Какъ се дадоха Свещенитѣ Писания на човѣка? II Тим. 3:16.

„Съчетанието на божественото и човѣшкото, което бѣ изявено въ Христа, съществува само въ Библията. Истинитѣ, които сж открити, сж дадени по Божие вдѣхновение, обаче сж изразени съ човѣшки думи и сж нагодени споредъ човѣшкитѣ нужди, така че и за Божието слово може да се каже същото, което се каза и за Христа, че „Словото стана плътъ и се всели между насъ.“ Този фактъ, не само че не е аргументъ противъ Библията, но трѣбва да засили вѣрата въ него като Божие Слово. Такива, които приематъ известни части отъ Библията като боговдѣхновени, докато отхвърлятъ други като човѣшки, изпускатъ изъ предъ видъ факта, че Христосъ, божествениятъ, взе на себе си нашето човѣшко естество, за да достигне човѣчеството. Въ дѣлото на Бога за изкуплението на човѣка, божественото и човѣшкото сж съединени.“ („Свидетелства“, т. 5, стр. 747).

2. Какво участие взеха човѣци въ тѣхното приготвление? II Петр. 1:21.

3. Какво увѣрение имаме за увѣковѣчаавнето на Божието Слово? Исаия 40:8; Мат. 24:35.

„Империята на Цезаря премина: легионитѣ на Римъ се превърнаха на прѣстъ; аваланшитѣ, които Наполеонъ нахвърли върху Европа, се разтрошиха; гордостта на фараонитѣ падна; пирамидитѣ които тѣ издигнаха за свои гробници, потъватъ всѣки день въ пустиннитѣ пѣсѣци; Тиръ е една скала за бѣлене рибарски мрежи; Сидонъ едва ли е оставилъ нѣкоя останка отъ развалина; но Божието Слово все още съществува. Всѣко нѣщо, което заплашваше да го заличи отъ съществуване само му спомогна; и всѣки день се доказва, колко преходенъ е и най-благородния паметникъ, който човѣкъ може да издигне, и колко трайно е и най-малкото слово, което Богъ е изрекълъ. Преданията му изкопаха гробъ; нетърпимостта му запади много клади; много Юдовци го предадоха съ цѣлувка; много Петровци го отрекоха съ клетва; много Димасовци го напуснаха: но Божието Слово, все още съществува.“ (Д-ръ Къмингсъ).

4. Какъ се запази чистотата на Божието Слово презъ вѣковетѣ? Псал. 12:6, 7.

„Сатана бѣше накаралъ папскитѣ свещеници и прелати да погребатъ словото на истината подъ смѣтътъ на заблуждения,

фалшиво учение и суевѣрие; То не носѣше отпечатъка на човѣка, но печата на Бога. Хората сж били неуморими въ старанията си да помрачатъ ясното, просто значение на писанията и да ги изложатъ тѣй, че сами да си противоречатъ; но подобно на ковчега надъ бурната бездна, Божието Слово се противопостави на буритѣ, които го заплашватъ съ унищожение“. („Великата борба“, стр. 54).

Валднезитѣ се наричатъ понѣкога „Израилтъ отъ Аллитѣ.“ „Презъ хиляда години,“ тѣзи „свидетели на истината запазиха старата вѣра“. Като една грамадна чиста тржба, която пренася чистата планинска вода до нѣкой далеченъ градъ, запазвайки я отъ всѣка зараза по пътя, тѣзи безстрашни герои на кръста пренесоха Божието благословено Слово въ неговата чистота отъ първата християнска вѣра до Реформацията на шестнайсетия вѣкъ, запазвайки го отъ всѣкакви езически поквари съ цената на своята кръвъ. Часть отъ клетвата, която валднезитѣ сж давали гласи, както следва:

„Ние обещаваме да запазимъ Библията цѣла и безъ всѣкаква примѣсъ, споредъ обичая на истинската апостолска църква, и да постоянствуваме въ тази света религия, дори и съ рискъ на живота си, за да можемъ да я предадомъ на чадата си непоктнати и чисти, както я получихме отъ бащите си“. („История на протестантизма“, Вили, т. 2. стр. 462).

5. Какви описания за силата на това Слово сж ни дадени? Евр. 4:12; Йер. 23:29; Исая 55:10, 11.

6. Какъ свидетелствува природата за мощната сила на Божието Слово? Евр. 1:3.

Библията и спасението

7. Какво трѣбва да е нашето становище спрямо Библията? Защо ни е заповѣдано, да я изучаваме? I Сол. 2:13; II Тим. 3:14, 15.

„Словото на живия Богъ не е само написано, но и изговорено. Библията е Божий гласъ, който ни говори така, както го бихме чули съ ушитѣ си. Ако съзнавахме това, съ какво благоволение бихме отваряли Божието Слово и съ какво усърдие бихме изучавали неговитѣ наставления! Четенето и размишляването върху Писанието би било считано като разговоръ съ Вѣчния“. („Свидетелства“, т. 6, стр. 393).

„Дръжте се здраво о библията като ваше освободително писмо; напишете нейнитѣ наставления на сърдцето си и ги при-

лагайте въ живота. На влиянието на тази книга ние дължимъ напредъка на цивилизацията, и на нея трѣбва да гледаме като водачъ въ бждещето“ (У. С. Грантъ).

8. Коя е една отъ причинитѣ, поради която Христовитѣ последователи не сполучватъ да се издигнатъ до най-високия образецъ на християнско живѣне? Мат. 22:29; Деян. 17:11.

„Ако искаме да водимъ истински християнски животъ, съвѣстта трѣбва да бжде поощрявана чрезъ постояненъ допиръ съ Божието Слово. Всички скжпоценни нѣща, които Богъ е доставилъ за насъ при несмѣтна цена, не ще бждатъ отъ никаква полза за насъ; тѣ не могатъ да ни подкрепятъ и да произведатъ духовно растене, ако ние не ги оценимъ. Ние трѣбва да се хранимъ отъ Божието Слово — да го направимъ частъ отъ себе си.“ („Свидетелства“, т. 7, стр. 195).

9. Какъ е свързано изучаването на Библията съ новородението и християнското растене? I Петр. 1:23; 2:2.

„Тѣзи, които се обличатъ съ цѣлото всеоръжие на Бога, които отдѣлятъ известно време всѣки день за размишление и молитва, както и за изучаване на Писанията, ще бждатъ свързани съ Небето, и ще упражняватъ спасително влияние надъ околнитѣ си. Тѣ ще иматъ велики мисли, благородни стремления, ясно схващане на истиността и дължността къмъ Бога. Тѣ ще копнеятъ за чистота, за свѣтлина, за любовъ и за всички добродетели отъ небесенъ произходъ. Тѣхнитѣ усърдни молитви ще влизатъ отатѣкъ завесата. Тази класа хора, ще притежаватъ една осветена смѣлостъ да се явяватъ въ присѣствието на Вѣчния. Тѣ ще чувствуватъ, че свѣтлината и славитѣ на Небето сж за тѣхъ, и тѣ ще станатъ чисти, облагородени и издигнати чрезъ това интимно запознанство съ Бога. Такава е привилегията на истинскитѣ християни“ („Свидетелства“, т. 5, стр. 112, 113).

Методи за изучаване на Библията

10. Какво трѣбва да е нашето становище къмъ истината, ако искаме да разберемъ Библията? Иоанъ 8:31, 32; 7:17.

„Който изуча Библията съ молитвенъ духъ, съ желание да узнае истината, за да я прилага въ живота си, ще получи божествено просвѣщение. Той ще разбере Писанията“ („Желанието на вѣковетѣ“, стр. 459).

11. Единствено кой е непогрѣшимиятъ тълкувателъ на божествената истина? Иоанъ 16:13, 14; I Кор. 2:10, 13.

„Ние трѣбва да изучаваме Биялията съ внимание, и да молимъ Бога за помощта на Светия Духъ, за да разберемъ Неговото Слово“. („Желанието на вѣковетъ“, стр. 390).

За всѣка настояща нужда

12. Какво е естеството на борбата на християнина и отъ какви оржжия се нуждае той? На какво е уподобено Божието Слово? Ефес. 6:12 — 17.

13. Дай два примѣра за това, какъ Христосъ си е послужилъ съ Писанието? Мат. 4:4, 7,10; Лука 24:27.

„Исусъ посрѣщна Сатаната съ думи отъ Писанието. „Писано е“, каза Той. При всѣко изкушение, оржжието, съ което той се борѣше бѣ Божието Слово“. („Желанието на вѣковетъ“ стр. 120).

14. Какъ гледаше Иовъ на Божието Слово? Иовъ 23:12.

15. Какъ е свързано изучаването на Библията съ успѣха въ службата? II Тим. 2:15; I Петр. 3:15.

16. Презъ кой периодъ на свѣтовната история ще стане явно, че само онѣзи, които сж съхранявали Божието Слово въ сърдцата си, ще иматъ право на Неговитѣ обещения? Амосъ 8:11, 12; Псал. 119:12.

„Онѣзи, които не бѣха оценили Божието Слово, бързаха насамъ натамъ, скитаха се отъ море до море и отъ северъ до изтокъ, за да търсятъ Словото на Господа. Ангелътъ каза: Не ще го намѣрятъ. Въ страната има гладъ, но не гладъ за хлѣбъ, нито жажда за вода, но за слушане Словата на Господа. Какво не биха дали тѣ, за една дума на удобрение отъ страна на Бога! Но не, тѣ трѣбва да продължаватъ да гладуватъ и жадуватъ; защото день следъ день тѣ бѣха отхвърляли писанието, като ценѣха земнитѣ богатства и удоволствия повече отъ небеснитѣ. Тѣ отхвърлиха Исуса и презираха Неговитѣ светии. Нечиститѣ трѣбва да си останатъ нечисти за винаги“. („Опитности и видения“, стр. 281, 282).

6 урокъ — 9 май, 1942 г.

Залѣзъ слънце 19.36 часа

Отношението на християнина къмъ молитвата

Златенъ стихъ: „Ще ме потърсите и намѣрите, когато ме потърсите съ всичкото си сърдце.“ Иер. 29:13.

Въведение

„Причината, поради която биватъ мнозина изоставени сами въ време не изкушение, е че не поставятъ винаги Господа предъ себе си. Когато позволяваме нашето общение съ Бога да се прекъсва, ние се лишаваме отъ Неговата подкрепа. Вашитъ добри намѣрения не ще ви помогнатъ да противостоите на злото. Вие трѣбва да сте мъже и жени на молитвата. Вашитъ молитви не трѣбва да сж слаби, отъ време на време и спазмодични, но усърдни, постоянни и настоятелни. Не е винаги необходимо да колѣничите, за да се помолите. Създайте си навика да разговаряте съ Спасителя си когато сте насаме, когато вървите и когато сте заети съ всѣкидневната си работа, нека сърдцето бжде постоянно издигнато въ безмѣлвана молитва за помощъ, за виделина, за сила и знание. Нека всѣко вдишване бжде една молитва“. („Постъпкитъ на великия Лѣкаръ“, стр. 510, 511).

Разговаряне съ Бога

1. Каква е Божията покана къмъ грѣшниците? Съ коя титла трѣбва да се обръщаме къмъ Бога? Йер. 29:11—13; Лука 11:2.

2. Какво е въ състояние да направи Той за насъ? Ефес. 3:20, 21.

„Изнесете предъ Бога вашитъ грижи, радости, нужди, опасения и всичко, което ви натиска и измѣчва. Вашиятъ товаръ нѣма да Го затрудни; вие нѣма никога да Го утекчите и уморите. Той, който знае броя на космитъ по вашитъ глави, не е безразличенъ по отношение нуждитъ на Своитъ чада. „Господъ е много жалостивъ и милостивъ“. Нашитъ скѣрби и нашия болезненъ вѣкъ докосватъ Неговото сърдце. Всичко, което подтиска сърдцата ви, изнасяйте предъ Него. Нѣма нищо тѣй тежко, което Той да не може да носи, защото Той носи цѣлата вселена и управлява всички нѣща въ нея . . . Отношението между Бога и всѣка душа е тѣй нѣжно и тѣй сърдечно, като че ли не е имало друга душа, за която Той да даде Своя възлюбленъ Синъ“. („Пътътъ къмъ Христа“, стр. 126).

3. Какъ е изразилъ Богъ желанието Си, да отиваме при Него за помощъ? Римл. 8:32; Исаия 55:1.

Прощения, които можем да отправимъ къмъ Него

4. Спомени нѣкои отъ личнитѣ благословения, които можемъ да изпросваме отъ Бога:

- а) Прощение. I. Иоан. 1:9; Мат. 6:12.
- б) Всѣкидневни нужди. Мат. 6:11.
- в) Мѣдростъ да вършимъ правото.-Яков. 1:5.
- г) Неговата закрила. Мат. 6:13.
- д) Избавление въ време на трудность. Псал. 50:15 34:6.
- е) Голѣма вѣра. Мат. 13:28; Лука 17:5.
- ж) За здраве когато сме болни. Яковъ 5:14—16.

„Ако и да ни загражда развалена атмосфера, нѣма защо да дишаме нейната отрова, защото можемъ да живѣемъ въ чистата атмосфера на небето. Ние можемъ да заключимъ всички врати на нечисти пожелания и нечисти помисли, като въздигаме сърдцата си къмъ Бога съ искрени молитви. Тия които държатъ сърдцата си отворени за помощта и благословението Божие, се движатъ въ една по-света атмосфера отъ оная, която ни обгражда на земята; тѣ ще бждатъ въ постоянно и сърдечно общение съ небето“. („Плъттъ къмъ Христа“, стр. 125).

5. За кого биваме съвѣтвани да се молимъ? Ефес. 6:18; Мат. 5:44; II Сол. 3:1; I Тим. 2:1.

6. Какво особено трѣбва да молитствуваме отъ Бога за управницитѣ? Защо? I Тим. 2:2, 3.

7. Кои голѣми нужди трѣбва да изнасяме всѣкидневно предъ нашия небесенъ Баща? Мат. 9:37, 38.

Условия, които трѣбва да се спазватъ

8. Спомени нѣкои характеристики на угодната молитва. I Кор. 14:15; Фил. 4:6.

„Ние не само че трѣбва да се молимъ въ името на Христа, но това трѣбва да става и по вдъхновяването на Светия Духъ. Това обяснява значението на думитѣ, че духътъ „ходатайствува за насъ съ неизказани въздишания“. На Бога е драго да отговори на такава молитва. Когато съ усърдие изказваме молитва въ името на Христа, въ самото това усърдие се крие обещание отъ Бога, че Той е склоненъ да отговори на молитвата ни повече, отколкото ние молимъ и мислимъ“. („Христови притчи“, стр. 147).

9. Кои две нѣща сѣ необходими за успѣшна молитва? Яковъ 1:6; Евр. 11:6; Марко 11:24.

„Вѣрата е даръ отъ Бога, но силата за упражняване сѣщата е наша. Вѣрата е рѣка, съ която душата се хваща за божественитѣ предложения за благодать и милость“. („Патриарси и процори“, стр. 431).

„При известни условия, ние можемъ съ право да очакваме, че Богъ ще чуе нашитѣ молитви и ще се отзове на тѣхъ. Едно отъ първитѣ условия е, да почувствуваме и признаемъ необходимостта отъ Неговата помощъ. Той ни е обещалъ: Ще изливамъ вода на жадната земя и рѣки на сухата почва“. Ония, които се стремятъ и жадуватъ за правдата, които иматъ сърдеченъ копнежъ къмъ Бога, могатъ напълно да бѣдатъ убедени, че Господъ ще задоволи тѣхнитѣ желанія. Но сърдцето трѣбва предварително да бѣде открито за въздействие на Божия Духъ, преди да чака да получи Божиитѣ благословения“. („Пѣтьтъ къмъ Христа“, стр. 120).

10. Какво друго, освенъ вѣра, изисква искрената и деятелна молитва? II Лѣт. 7:14; I Иоанъ 3:22.

„Вѣрата и само вѣрата е, която, вмѣсто да ни освобождава отъ послушание, ни прави пригодни да получимъ милостта Христова и да бѣдемъ послушни. Но ние не издействуваме изкуплението си чрезъ послушание. Изкуплението е свободенъ даръ Божий, който трѣбва да приемемъ чрезъ вѣрата. А плодѣтъ на вѣрата е послушанието.“ („Пѣтьтъ къмъ Христа“, стр. 80).

11. Какъ се отразява отношението ни съ другитѣ върху нашитѣ молитви? Мат. 6:14, 15; Иовъ 42:10.

„Нищо не може да оправдае непрощателния духъ. Който е немилостивъ къмъ другитѣ показва, че и самиятъ той не е участникъ на Божията опрощаваща благодать. При Божието опрощение, сърдцето на съгрѣшилия се привързва къмъ сърдцето на вѣчната любовь.“ („Христови притчи“, стр. 251).

12. Кое нѣщо е отъ голѣма важность при групово молене? Мат. 18:19; Деян. 4:31, 32, посл. часть.

„Нека християнитѣ премахнатъ всѣко разногласие и се посветятъ Богу за спасението на изгубени души. Нека просятъ съ вѣра обещаното благословение и то ще имъ бѣде дадено. Изливането на Духа въ днитѣ на апостолитѣ бѣ „ранниятъ дѣждъ“, и резултатѣтъ бѣ славенъ. Но късниятъ дѣждъ ще бѣде още поизобиленъ.“ („Свидетелства“, т. 8, стр. 21).

13. Съ каква признателност трѣбва да се явяваме предъ Владѣтеля на вселената, когато отиваме при Него съ нѣкое наше прошение? Псал. 95:6.

„Докато сме заети въ всѣкидневната си работа, ние можемъ да издигаме душата си къмъ небето чрезъ молитва. Тѣзи безмѣлни прошения се издигатъ като благоуханна миризма предъ престола на благодатта и неприятелъ бива отблъснатъ. Християнинътъ, на когото сърдцето е така свързано съ Бога не може да бѣде победенъ.“ („Служители на евангелието“, стр. 254).

Въ редовнитѣ часове за молитва, най-подходящиятъ начинъ, по който християнинътъ може да се яви предъ Бога е, да коленичи почтително въ присѣствието на своя Създателъ. Исусъ ни е далъ този примѣръ (Лука 22:41), както и Данаилъ (Дан. 6:10), Петъръ (Деян. 9:40), Павелъ (Ефес. 2:14) и други.

„Както при частно, така и при публично поклонение, нашата привилегия е да колѣничимъ предъ Господа, когато отправяме къмъ Него молитви.“ („Евангелски служители“, стр. 178).

Примѣри на победоносна молитва

14. Какъ показва животътъ на Христа на земята силата на молитвата? Мар. 1:35; Лука 6:12; Евр. 5:7.

„Нека сърдцето ви изразява копнежа, който има по Бога, по живия Богъ. Животътъ на Христа е показалъ, какво може да направи човѣкътъ, когато е участникъ въ божие естество. И ние можемъ да получаваме всичко онова, което Христосъ получаваше отъ Бога. Тогава искайте и получавайте. Съ постоянството на Яковата вѣра и съ настоятелното молене на Илия, изисквайте отъ Бога всичко, което е обещалъ.“ („Христови притчи“, стр. 149).

15. Кои опитности въ живота на Илия и Даниила показватъ какви велики възможности се криятъ въ молитвата? Яковъ 5:17, 18; Дан. 6:10, 22.

16. Какво трѣбва да бѣде нашето становище къмъ молитвата презъ скърбитѣ на тѣзи последни дни, за да бждемъ победители? I Петр. 4:7; Лука 21:36.

„Единствената имъ надежда е въ милостта на Бога; единствената имъ защита ще бѣде молитвата. Както Исусъ, Йосефовиятъ синъ, се молѣше предъ Ангела, така и останалата църква ще се моли съ съкрушено сърдце и усърдна вѣра за опрощение и избавление чрезъ Исуса. . .

„Но макаръ Христовитѣ последователи да сж съгрѣшили, тѣ не сж били подѣ контрола на злото. Тѣ сж изоставили грѣховетѣ си и сж потърсили Господа съ смирение и съкрушение, затова божествениятъ Адвокатъ се застъпва за тѣхъ.“ (Свидетелства“, т. 5, стр. 473,474).

7 урокъ — 19 май, 1942 г.

Залѣзъ слънце 19:45 часа

Християнинътъ въ своя домъ

Златенъ стихъ: „Обичайте се единъ другъ съ братска любовъ; предваряйте да си отдавате единъ на другъ почестъ“. Римл. 12:10.

Въведение

„Задачата на дома се простира и отвѣдъ неговитѣ членове. Християнскиятъ домъ трѣбва да е единъ нагледенъ урокъ, който да изразява превъзходството на истинскитѣ принципи на животъ. Такова едно изявление би било една мощна сила за добро въ свѣта. Много по-силно отъ всѣка проповѣдъ, която може да се държи, е влиянието на единъ истински домъ надъ сърдцата и живота на човѣцитѣ. Когато младитѣ излизатъ отъ такива домове, тѣ предаватъ на други уроцитѣ, които сж научили тамъ. По-благородни принципи на живота се въвеждатъ и въ други домове, и по този начинъ въ обществото заработва едно възраждащо и подигащо влияние.“ (По стѣпките на великия Лѣкаръ, стр. 352).

Две постановления отъ Едемъ

1. Какви две постановления за човѣцитѣ изхождатъ отъ самия рай? Мат. 19:4 — 6; Мар. 2:27, 28.

„Женитбата е почтена;“ тя бѣ единъ отъ първитѣ дарове, които Богъ даде на човѣка и едно отъ първитѣ постановления, които, следъ падането, Адамъ взе съ себе си отъ рая. . .

„Великото дѣло на сътворението бѣ привършено въ шесть дни. И почина си Богъ въ седмия день отъ всичкитѣ си дѣла, които създаде и направи“. . .

„Следвайки примѣра на Създателя, и човѣкътъ трѣбваше да почива въ този светъ день, и като наблюдава небесата и земята, да размишлява върху великото Божие дѣло на сътворението,

а още и като наблюдава Божията мъдрост и доброта, сърдцето му се изпълва със любов и почителност към Създателя“ („Патриарси и пророци“, стр. 7).

2. Кое е началото на дома? Бит. 2 : 18; 1 : 27.

„Между всичките създания, които Богъ бѣше създалъ на земята, нѣмаше нито едно прилично на човѣка. И „рече Богъ, не е добре човѣкътъ да е самъ; ще му направя помощникъ, приличенъ нему. „Човѣкътъ не бѣ създаденъ, за да живѣе въ самота; той трѣбваше да живѣе всрѣдъ общество. Безъ другарство, красивитѣ сцени и приятнитѣ занимания въ Едемъ не биха давали пълно щастие. Даже и общуването съ ангелитѣ не би задоволило неговото желание за симпатия и другарство. Нѣмаше нито едно същество отъ сѣщото естество, което да обича, и отъ което да бжде обичанъ.

„Самъ Богъ даде на Адама другарка. Той му достави единъ „помощникъ приличенъ нему“ — единъ помощникъ, отговарящъ на него — единъ, който бѣше годенъ за неговъ другаръ, и който би могълъ да бжде едно съ него въ любов и съчувствие. Ева биде създадена отъ едно взето отъ Адама ребро, което означаваше, че тя не ще трѣбва да го контролира като глава, нито пъкъ да бжде стѣпкана подъ краката му като по-долна отъ него.“ („Патриарси и пророци“, стр. 7).

3. Кой отпразднува първия бракъ и какво бѣ неговото предназначение? Марко 10 : 6 — 9.

„Богъ отпразднува първия бракъ. Това постановление има за свой авторъ Създателя на вселената... Когато божественитѣ принципи се признаватъ и прилагатъ въ това отношение, тогава женитбата е едно благословение. Тя запазва чистотата и щастieto на расата; тя снабдява общественитѣ нужди на човѣка и възвишава физическото, умственото и моралното естество.“ („Патриарси и пророци“, стр. 7).

Отличителни белези на християнския домъ

4. Коя всѣкидневна молитвена служба въ светилището бѣ предназначена да служи като примѣръ за християнскитѣ домове днесъ? Изх. 30 : 1, 7, 8.

„Бащи и майки, колкото и належаща и неотложна да е работата ви, не пропускайте да събирате семейството си около Божия олтаръ. Помолете се за охраната на свети ангели надъ вашия

домъ. Помнете, че вашитъ мили сж изложени на изкушения. Всъщност смущения и тревоги се изпръчватъ на пътя предъ млади и стари. Тъзи, които искатъ да сж търпеливи, любезни и весели трѣбва да се молятъ. Само като получаваме постоянно помощъ отъ Бога ние можемъ да побеждаваме личното си азъ“. („По стѣпките на великия Лѣкаръ“, стр. 393).

5. Що значи да царувашъ въ християнския домъ? Ефес. 5:25; Титу 2:4.

„Родители, оставете слънцето на любовта, веселостта и щастливо задоволство да огрѣ сърдцата ви и нека неговото сладко, развеселяващо влияние проникне въ вашия домъ. Проявявайте любезностъ и търпеливъ духъ, и насърчавайте сжщото и въ децата ви, като развивате всички добродетели, които развеселяватъ домашния животъ. Така създадената атмосфера ще бже за децата това, което въздухътъ и слънцето сж за растителния свѣтъ, и ще покровителствува силитъ на ума и тѣлото.“ („По стѣпките на великия Лѣкаръ“, стр. 387).

6. Какъ се отразява върху молитвитъ липсата на единство въ дома? 1 Петр. 3:7, последната частъ.

Строителитъ на дома

7. Колко тѣсна трѣбва да е връзката, която свързва мъжа и жената? Кое отношение представлява този съюзъ? Ефес. 5:25 — 33.

„Духътъ, който Христосъ проявява къмъ насъ е духътъ, който мъжътъ и жената трѣбва да проявяватъ единъ къмъ другъ... Нито мъжътъ нито жената трѣбва да се опитватъ да упражняватъ единъ надъ другия своеволенъ контролъ. Не се мъчете да принуждавате да става вашата воля. Вие не можете да вършите това и да запазите взаимната любовъ. Бждете любезни, търпеливи, разсъдливи и учтиви. Чрезъ Божиата благодатъ вие можете да направите единъ други щастливи, така както сте се обещали въ брачната ви клетва“. („По стѣпките на великия Лѣкаръ“, стр. 361).

8. Само кога се оказва бракътъ за благословенне на двамата строители на дома? Ефес. 4:1—3.

„Следнитъ десетъ отлични внушения за строители на дома се намиратъ въ книгата „По стѣпките на великия Лѣкаръ“, стр. 360—362:

1. „Старайте се да бждете за другия това, което е възможно да бждете“.

2. „Продължавайте да бъдете внимателни единъ къмъ други, както въ началото на брачния си животъ“.

3. „Насърчавайте се по всѣкакъвъ начинъ въ борбата на живота.“

4. „Мислете какъ да направите другия по-щастливъ“.

5. „Имайте взаимна любовъ и взаимно дълготърпение“.

6. „Нѣка всѣки дава любовъ вмѣсто да изисква такава“.

7. „Развивайте това, което е най-благородно въ васъ“.

8. „Бъдете бързи въ откриване добритѣ качества на другия“

9. „Помнете, че истинската радостъ се намира само въ несебелюбива служба“.

10. „Направете Христа пръвъ, последенъ и най-предпочетенъ въ всѣко нѣщо“.

9. Кое обещание на Бога, могатъ благочестивитѣ родители да изискватъ което ще помогне за спасението на децата имъ? Исая 49:24, 25.

„Отгледани подъ мѣдрото и любвеобилно ръководство на единъ истински домъ, децата не ще иматъ желание да скитатъ далечъ отъ дома, за да търсятъ удоволствия и другарство. Злото не ще ги привлича. Духътъ, който преобладава въ дома, ще оформява характера имъ; тѣ ще предприематъ навици и принципи, които ще имъ бждатъ като защитно сръдство противъ изкушенията, които ще имъ се изпрѣчватъ когато по-късно напуснатъ дома и заематъ своето собствено мѣсто въ свѣта.“ („По стѣпките на великия Лѣкаръ“, стр. 394).

Християнскиятъ домъ и неговото влияние

10. Какво трѣбва да е държанието на децата къмъ родителитѣ? Ефес. 6:1 — 5; Изх. 20:12.

„Нашитѣ млади хора изповѣдватъ да сж между ония, които пазятъ Божиитѣ заповѣди, но въпрѣки това мнозина отъ тѣхъ нарушаватъ и пренебрегватъ петата заповѣдъ; по този начинъ, богатото благословение, което се обещава на тия, които почитатъ родителитѣ си, не може да се излѣе надъ тѣхъ. Ако не се покаятъ отъ този свой грѣхъ и не поправятъ своитѣ навици и своя характеръ чрезъ благодатта на Христа, тѣ никога не ще влѣзатъ въ новата земя, на която ще се живѣе вѣчно. Тѣзи, които не почитатъ и обичатъ родителитѣ си, не ще почитатъ и Бога. Тѣзи, които не издържатъ изпита, които не почитатъ богобоязливитѣ си родители, не почитатъ и Бога, и следователно не могатъ

да очакват да влѣзатъ въ обещаната земя“. („Вести къмъ младитѣ“, стр. 331, 332).

11. Какъ благославяше Великиятъ Примѣръ на младитѣ дома, въ който той отрасна? Лука 2:51, 52.

„Важността и случаитѣ на домашниятъ животъ сж изявени въ живота на Иисуса. Този, Който слѣзе отъ небето, за да ни бжде примѣръ и учителъ, прекара тридесетъ години като членъ на дома на Назаретъ . . .

„Още отъ самото Си детинство Той служеше по единъ нена-трапнически начинъ на околнитѣ си, и тъкмо поради това мнозина Го слушаха съ охота, когато по-късно Той започна публичната си дейность“. („По стѣпките на великия Лѣкаръ“, стр. 349, 350).

12. Какъвъ домъ имаше Авраамъ? Какъ влияеше той на другитѣ? Бит. 18:19, 18.

„Любовта на Аврама къмъ децата му и къмъ дома му го караше да пази тѣхната религиозна вѣра и да ги запознае съ божествениятъ предписания, понеже считаше това като най-скѣпото наследство, което можеше да имъ остави на тѣхъ, а чрезъ тѣхъ и на свѣта“. („Патриарси и пророци“, стр. 142).

13. Какво влияние трѣбва да прѣска християнскиятъ домъ извънъ своитѣ граници? Бит. 26:4, 5; Исая 61:6, 9. (Псал. 128:1 — 4.)

„Добре уредениятъ християнски домъ е единъ силенъ аргументъ въ полза на реалността на християнската религия, — аргументъ, който не може да бжде оспоренъ отъ безвѣрника . . . Ако домоветѣ на тѣй-нареченитѣ християни имаха правилния религиозния видъ, тѣ биха упражнявали едно влияние за добро. Тогава наистина биха били „виделината на свѣта“. (Пакъ тамъ).

8 урокъ — 23 май 1942 г.

Залѣзъ слънце 19:49 часа

Християнинътъ и църквата

Златенъ стихъ: „Азъ Господь го пазя: всѣка минута ще го поя, за да го не повреди никой; нощемъ и денемъ ще го пазя“. Исая 27:3.

Въведение

„Църквата е опредѣлено отъ Бога срѣдство за спасението на човѣцитѣ. Тя е организирана за служба, и нейната задача е,

да разнесе евангелието по свѣта. Още отъ начало е било Божий планъ, чрезъ църквата Му да се отрази на свѣта Неговата пълнота и сила. Членоветъ на църквата, тия, които Той е извелъ отъ тъмнината и е въвелъ въ Своята чудна свѣтлина, трѣбва да изявяватъ Неговата слава. Църквата е складъ на богатствата на Христовата благодать, и чрезъ църквата ще се изяви, даже и на „началствата и властитѣ въ поднебесната“, окончателно и пълно изявление на Божията любовъ“. („Дѣлата на апостолитѣ“, стр. 9).

Божие семейство на земята

1. Кжде сж членоветъ на голѣмото Божие семейство? Отъ кого се именуватъ тѣ? Кжде се държи семейниятъ списъкъ? Ефес. 3:14, 15; Евр. 12:23.

2. Какъ нарича Богъ членоветъ на Своего семейство? II Кор. 6:17, 18.

3. Спомени друга фигура, която се употребява, за да представлява църквата и интимното отношение на Христа къмъ нея. Ефес. 1:22, 23; Кол. 1:18.

Привилегии и отговорности

4. Какъ гледа Богъ на църквата си и колко нѣжно се грижи Той за нея? Исаия 5:7; 27:3.

„Колкото слаба и несъвършена да е, църквата е единствениятъ предметъ на особено внимание отъ страна на Бога. Тя е театъра на Неговата милость, въ който Той открива Своята сила за преобразяване сърдца“. („Дѣлата на апостолитѣ“, стр. 12).

5. Каква е високата привилегия и великата мисия на Божие семейство, или църква, тукъ на земята? Мат. 28:18—20.

6. Каква е главната работа на всѣки членъ на Божията църква? I Петр. 2:9, 10; Исаия 62:1, 2.

7. Какви предварителни мѣрки е взелъ Богъ, за да може църквата Му да извърши своята предназначена работа? Деян. 1:8; Ефес. 4:11—13.

„Когато сме надарени съ Духа, ние се хващаме чрезъ вѣра за неизмѣримата сила, на Бога. Нищо отъ онова, което иде отъ Бога, не може да се изгуби. Спасителътъ на свѣта изпраща Своитѣ вѣсти до душата, за да се прогони мракътъ на заблудата.

Дѣлото на Духа е неизмѣримо велико. Отъ този източникъ протича сила и способностъ за Божия работникъ.“ („Евангелски служители“, стр. 289).

Отличителнитѣ белези на Божието семейство

8. Следъ като се присѣдинятъ къмъ Божието семейство чрезъ новорождение (Иоанъ 3:3, 7), чие естество ще проявяватъ чадата? II Петр. 1:4.

9. Кой отличителенъ белегъ на истинско ученичество бѣ предметъ на Христовата молитва за неговитѣ последователи? Иоанъ 17:11; 13:35.

„Когато Христовата молитва се върва напълно, и когато нейнитѣ наставления се прилагатъ въ всѣкидневния животъ на Божия народъ, тогава въ нашитѣ редове ще проличи единство. Единъ братъ ще бѣде свързанъ къмъ другия съ златнитѣ връзки на Христовата любовъ. Само Божиятъ Духъ може да създаде това единство. Този, Който освети себе си, може да освети и Своитѣ ученици. Когато сж привързани къмъ Него, ученицитѣ Му ще бждатъ привързани и единъ къмъ другъ въ най-света вѣра. Когато се стремимъ къмъ това единство така, както Богъ желае да се стремимъ, ние ще го постигнемъ“. (Свидетелства, т. 8, стр. 243).

10. Какви трѣбва да сж отношенията между църковнитѣ членове? I Кор. 12:25—27; Кол. 3:12—15.

11. Какво е необходимо да правимъ, за да бждемъ подготвени, като членове на Божието семейство, за върховната криза въ великата борба? II Кор. 7:1.

„Божиятъ изисквания трѣбва да бждатъ втѣлпени въ ума. Мжже и жени трѣбва да дойдатъ до съзнанието, че трѣбва да владеятъ надъ себе си, че трѣбва да се очистятъ, както и да се освободятъ отъ всѣки извратенъ апетитъ и оскверняващъ навикъ. Тѣ трѣбва да съзнаятъ факта, че всички тѣхни умствени и тѣлесни сили сж Божий даръ и трѣбва да се запазятъ въ най-добро състояние за служба Нему.“ („По стѣпките на великия Лѣкаръ“, стр. 130).

Събранието на светиитѣ

12. Какъ се нарича мѣстото за поклонение? Какъ ни е заповѣдано да гледаме на него и защо? Исая 56:7; Лев. 19:30; Авак. 2:20.

„Богъ е твърде ужасителенъ въ съвета на светиитѣ и страшенъ между всички, които сж около Него“. Псал. 89:7. Принесете Господу славата на името Му: донесете приношения и влѣзте въ двороветѣ Му. Поклонете се Господу съ свето великолепие: треперете предъ лицето Му всички земя.“ Псал. 96:8, 9. I Лѣт. 16:29 предава подобна мисль.

„Почтителността, съ която хората отъ древно време се отнасяха къмъ светилището, кждето се срѣщаха съ Бога въ свещена служба, е изчезнала до голѣма степенъ. Но при все това самъ Богъ е наредилъ Своего богослужение и го е издигналъ високо надъ всѣко нѣщо отъ преходенъ характеръ. . .

„Ако нѣкои трѣбва да чакатъ до започването на богослужението, тѣ трѣбва да пазятъ молитвения духъ чрезъ тихо вдълбочаване и да въздигатъ сърдцата си въ молитва къмъ Бога, щото богослужението да бжде особено благословение за тѣхнитѣ сърдца и да допринесе за увѣрението и обрѣщението и на други души. Тѣ трѣбва да помнятъ, че на мѣстото се намиратъ небесни пратеници. Ние всички губимъ много отъ чудното общение съ Бога чрезъ нашето немирство, и още, защото не изкупуваме моментитѣ за размишление и молитва.“ („Свидетелства“, т. 5, стр. 491, 492).

13. Противъ какво биватъ съветвани Божиитѣ чада въ тѣзи последни дни? Евр. 10:25.

„Никога не мислете, че можете да бждете християни и все пакъ да се отдрѣпвате настрана. Всѣки единъ е частъ отъ голѣмата паяжина на човѣчеството, и естеството и качеството на вашата опитностъ ще се опредѣли главно отъ опитността на тия, съ които дружите. Исусъ казва: „Кждето сж събрани двама или трима въ мое име, и азъ ще бжда помежду тѣхъ.“ Матей 18:20. Щомъ е тѣй, нека не напушаме събирането, както иматъ обичай да правятъ нѣкои; а напротивъ, нека се подканваме единъ други, още повече, като виждаме че деньтъ приближава.“ („Свидетелства“, т. 7, стр. 190).

14. Кога ще бждатъ всички земни членове на Божието семейство заедно съ Исуса завинаги? Иоанъ 14:2, 3; I Сол. 4:16, 17.

„Когато настѣпи този щастливъ день, земнитѣ членове на Божието семейство — очистени, облагородени, прославени — ще да сж свършили своя пжтъ въ този прокълнатъ поради грѣха свѣтъ, и ще се срещнатъ около Божия престолъ.

„Христосъ идва съ облаци и съ голѣма слава. Множество блѣстящи ангели ще го придружаватъ. Той ще дойде да възкреси

мъртвитъ и да промѣни живитъ светии отъ слава въ слава. Той ще дойде да почете тия, които сж Го възлюбили и сж упазили Неговитъ заповѣди, и да ги вземе при Себе Си. Той не ги е забравилъ и помни обещанието Си.“ („Желанието на вѣковетъ“, стр. 632).

9 урокъ — 30 май, 1942 г.

Залѣзъ слънце 19:56 часа

Християнинътъ въ свѣта

Златенъ стихъ: „Не обичайте свѣта, нито което е въ свѣта. Ако люби нѣкой свѣта, любовта на Отца не е въ него.“ I Иоан. 2:15.

Въведение

„Христовитъ последователи трѣбва да сж нѣщо повече отъ виделина всрѣдъ съчовѣцитъ си. Тѣ сж виделината на свѣта. На всички, които се наричатъ съ Неговото име Исусъ казва: Вие дадохте себе си на Менъ, азъ пъкъ давамъ васъ на свѣта като Свои представители. Както Отецъ Го изпрати на свѣта, така, заявява Той, „и азъ ги изпратихъ въ свѣта.“ Както Христосъ е срѣдството за изявяване Отца, така и ние сме срѣдство за изявяване Христа предъ свѣта.“ („Планината на блаженствата“, стр. 66).

„Вие не можете да се сближите съ свѣта, безъ да станете участници на неговия Духъ, безъ да се провините въ измѣна противъ Господа, Който ви е откупилъ.“ (Е. Г. В.)

Цельта и надеждата на християнина

1. Какви изгледи има предъ християнина? Мат. 5:5; Яковъ 2:5.

Следъ като разказва много отъ красивитъ видения на бждеща слава на християнина, вдѣхновеното перо се обръща къмъ живѣещия днесъ християнинъ съ следнитъ думи:

„Този, които умрѣ за грѣховетъ на свѣта, отваря широко вратитъ на рая за всички, които вѣрватъ въ Него. Скоро борбата ще бжде свършена и победата спечалена. Скоро ще видимъ Този, въ Когото сж съсрѣдоточени нашитъ надежди за вѣченъ животъ. Въ Неговото присѣствие всички страдания и изпитания на този животъ ще изгледатъ нищожни . . .

„Гледайте нагоре, гледайте нагоре, и нека вѣрата ви постоянно се увеличава. Нека тази вѣра ви води по тѣсния пѣтъ, който минава презъ портитѣ на града и въвежда въ великото, широко, безгранично бѣдеще на слава, предвидено за светиитѣ („Пророци и царе“, стр. 732).

2. При такива изгледи, каква трѣбва да бѣде постоянната целъ на християнина? I Сол. 5:23.

„Като живѣте Неговия животъ, показвате себеотрицание при всѣка стѣпка и проявявате постоянно все по-голъмо съчувствие къмъ тѣзи, които се нуждаятъ отъ помощъ, вие ще печелите победа следъ победа. Отъ день на день вие ще знаете все по-добре, какъ да побеждавате личното азъ и какъ да подсилите слабитѣ мѣста на вашия характеръ. Господъ Исусъ ще бѣде ваша виделина, сила и вѣнецъ на радостъ, понеже подчинявате волята си на Неговата воля . . .

„Спасителтъ ви моли да се отречете отъ себе си и да дигнете кръста. Тогава нищо не ще е въ състояние да пречи на развитието на цѣлото сѣщество. Всѣкидневната опитностъ ще открива единъ здравъ и хармониченъ животъ“. („Свидетелства“, т. 7, стр. 49).

3. Какво съветва небесниятъ Баща християнина предъ видъ опасноститѣ, които му предстоятъ? II Петр. 3:14; 1:10.

„Когато човѣкъ се стреми къмъ божественото естество и си служи съ плана на събирането, като прибавя добродетель къмъ добродетель, за да постигне съвършенство въ характера, Господъ ще приложи за него плана на умножението“. („Свидетелства“). т. 6. стр. 148).

Свѣтски цели и стремежи

4. Какви три вида свѣтски цели и стремежи се споменаватъ? I Иоан. 2:16.

5. Какъ се отразяватъ свѣтскитѣ стремежи върху изгледитѣ на християнина за духовенъ напредѣкъ? Мар. 4:19; (Лука 18:23); I Иоан. 4:5.

„Тѣзи които изповѣдватъ, че служатъ Богу, обаче не напредватъ въ познание и благочестие, сѣ християни само по име. Душевниятъ храмъ е изпълненъ съ скверни капища. Леки четива, леки разговори и свѣтски удоволствия заематъ ума тѣй напълно, щото нѣма мѣсто за Божието Слово. Свѣтовностъ, лекомисленостъ

и гордостъ заематъ мѣстото, което Христотъ трѣбва да заема въ душата“. („Вести къмъ младитѣ“, стр. 66).

Привилегии и длѣжности на християнина

6. Каква велика привилегия и отговорность е далъ Богъ на всѣко едно отъ Своитѣ чада? I Кор. 6:19, 20.

„Божията служба изисква всичкитѣ сили на нашето сщество, и ние не отговаряме на Божиитѣ намѣрения, ако не развиваме тѣзи сили до висша степенъ и възпитаваме ума да обича да размишлява върху небеснитѣ нѣща, и не засилваме и облагородяваме душевнитѣ сили чрезъ правилни действия служещи за прослава на Бога“. („Свидетелства“, т. 2, стр. 187).

7. Каква е отговорността на християнина въ отношениата му къмъ другитѣ? I Тим. 4:12.

„Всѣки день отъ живота е натоваренъ съ отговорности, които трѣбва да носимъ. Всѣки день нашитѣ думи и дѣла оказватъ своето влияние върху ония, съ които дружимъ. Затова, колко е необходимо да поставимъ стражъ на устата си и да вардимъ добре всѣка наша стѣпка! . . .

„Истинскиятъ Христовъ последователъ закрепва добритѣ намѣрения на всички, съ които идва въ допиръ. Предъ невѣрващия и обичащъ грѣха свѣтъ той открива силата на Божията благодать и съвършенството на Неговия характеръ“. („Пророци и царе“, стр. 348).

8. Кой примѣръ и чия воля трѣбва християнинътъ да следва въ отношението си къмъ живота? Иоанъ 6:38; 17:18.

Предупреждения къмъ християнина

9. Каква опредѣлена заповѣдъ е дадена относно държанieto на християнина къмъ свѣта? Какъ се молѣше Христосъ за Своитѣ последователи? I Иоан. 2:15; Иоанъ 17:14, 15.

„Има мнозина, които се измѣчватъ подъ единъ тежъкъ товаръ отъ грижи, понеже се мѣчатъ да се съобразяватъ съ образеца на свѣта. Тѣ сж избрали неговата служба, приели сж неговитѣ трудности и сж присвоили неговитѣ обичаи. Така характерътъ имъ бива опетненъ и животътъ имъ става тегло . . . Нашиятъ Господъ желае тѣ да оставятъ настрана този хомотъ на робство. Той ги кани да взематъ Неговото иго: „Моето иго е благо и

моего време е леко“. Той ги моли да търсят първото царството небесно и неговата правда и имъ обещава, че всичко друго ще имъ се приложи. Тревоженето прави човѣка слѣпъ и той не може да проникне въ бъдещето; но Исусъ вижда края още отъ началото. При всѣка трудностъ Той има начинъ, по които да се притече на помощъ. Нашиятъ небесенъ Баща има хиляди начини, по които може да ни помогне, за които ние не знаемъ нищо. Тѣзи които се ръководятъ отъ принципа, да поставятъ Бога и Неговата служба на първо мѣсто, ще видятъ какъ трудноститѣ изчезватъ и предъ нозетѣ имъ се открива равенъ пътъ“. (Желание на вѣковетѣ, стр. 330).

10. Какъ трѣбва християнинътъ да пази своята обществена дейность? Ефес. 5:11.

„Христосъ не отказваше да се сношава съ хората въ приятелски разговоръ. Когато биваше поканванъ на угощение отъ нѣкои фарисей или митаръ, Той приемаше поканата. При такива случаи, всѣка дума, която Той изговаряше, бѣше ухание отъ животъ за животъ за Неговитѣ слушатели; защото Той използваше часа на угощението, за да предаде много скъпи уроци, нагледни споредъ тѣхнитѣ нужди“. („Свидетелства“, т. 6, стр. 173).

„Тѣзи, които сж вкусили отъ любовта на Христа трѣбва да развиватъ своитѣ обществени сили, защото по този начинъ тѣ могатъ да печелятъ души за Спасителя.“ (Пакъ тамъ, стр. 172).

11. Какъ ще се реши сѣдбата на всѣки тѣй-нареченъ християнинъ? Гал. 6:7, 8.

„Сатана кара мнозина да вѣрватъ, че Богъ не ще обърне внимание на тѣхната невѣрность въ малкитѣ нѣща; но въ постѣпкитѣ си съ Якова Той показва, че въ никой случай не одобрява или търпи злото. Всички, които се опитватъ да прикриятъ или извинятъ грѣховетѣ си и ги оставятъ да стоятъ записани въ небеснитѣ книги неизповѣдани и непростени, ще бждатъ победени отъ Сатана. Колкото по-високо е тѣхното изповѣдание, и колкото по-почтенъ е постѣтъ, който заематъ, толкова по-грѣшно е тѣхното състояние въ лицето на Бога, и толкова по-сигурна е победата на тѣхния голѣмъ врагъ. Тѣзи, които се бавятъ да се приготвятъ за деня на Господа, не могатъ да сторятъ това въ времето на скръбта, или въ нѣкое бъдеще време. Случаятъ на всички такива е безнадежденъ.“ („Великата борба“, стр. 620).

Тайната на побеждаването

12. Какъвъ е Божиятъ съветъ къмъ тоя, който иска да победи любовта къмъ свѣта? Кол. 3:1 — 4.

13. Какви предварителни мърки е взелъ Богъ, за да може християнинътъ да получи нуждната помощъ за побеждаване свѣта? I Иоанъ 4:4; 5:4.

„Той (Богъ) знае, че има опасности и изпитания и е много откровенъ къмъ насъ въ туй отношение. Той не възнамѣрява да изведе людетъ си отъ единъ свѣтъ на грѣхъ и зло, но имъ сочи едно сигурно прибѣжище.“ („Пътътъ къмъ Христа“, стр. 128).

14. Какво трѣбва да бжде твърдото становище на християнина къмъ свѣта? Римл. 13:11—14.

„Вие не можете да се сношавате съ свѣтски хора, да участвувате въ тѣхния примѣръ и при това да сте Божие чадѣ.“ („Свидетелства“, т. 2 стр. 4).

„Адвентиститѣ отъ седмия день сж избрани отъ Бога като особенъ народъ, отдѣленъ отъ свѣта. Съ голѣмата брадва на истината, Той ни е откъсналъ отъ кариерата на свѣта и ги е свързалъ съ себе си. Той ги е направилъ Свои представители и ги е призвалъ да Му бждатъ посланици въ последното спасително дѣло. Най-голѣмото богатство на истината, което нѣкога е било повѣрено на смъртни човѣци, както и на най-сериознитѣ и и страшни предупреждения, които Богъ е изпратилъ нѣкога на човѣцитѣ, сж повѣрени тамъ, за да ги разнесатъ по свѣта.“ („Свидетелства“, т. 7, стр. 138).

10 урокъ — 6 юний, 1942 г.

Залѣзъ слънце 20:01 часа

Призванието на християнина за служба

Златенъ стихъ : „Както Синъ Човѣшки не дойде да Му служатъ, но да слугува и да даде живота си откупъ за мнозина.“ *Мат. 20:28.*

Въведение

„Колкото кратка и скромна да е службата ни, ако ние следваме Христа съ проста вѣра, не ще бждемъ разочаровани отъ наградата. Това което не могатъ да придобиятъ даже най-велики и най-мъдри хора, може да бжде придобито отъ най-слабитѣ и най-скромнитѣ. Златнитѣ небесни порти не се отварятъ предъ такъвъ, който се превъзнася. Тѣ не се отварятъ предъ гордитѣ духомъ. Но вѣчнитѣ двери ще се отворятъ широко при едно тре-

перящо малко дете. Славна ще бжде наградата на ония, които сж действували за Бога съ проста вѣра и любовъ.“ („Христови притчи“, стр. 404).

Призвани за служба

1. Какъ е Христовиятъ животъ примѣръ на ползотворность къмъ другитѣ? Мат. 20:27, 28; Деян. 10:30.

„Както лжчитѣ на слънцето проникватъ и до най-отдалеченитѣ жгли на земното кълбо, тъй желае Богъ виделината на евангелието да стигне до всѣка душа на земята. Ако Христовата църква изпълняваше своето предназначение, свѣтлина би огрѣла всички, които седятъ въ тъмнина и въ дола на смъртната сѣнка. Вмѣсто да се събиратъ на едно мѣсто и да отбѣгватъ отговорноститѣ и носенето на кръста, църковнитѣ членове биха се прѣснали по всички страни, и биха свѣтили и работили за Христа така, както Той работѣше за спасението на души, и това „евангелие на царството“ би се разгласило бързо по цѣлия свѣтъ.“ („Планината на блаженствата“, стр. 68, 69).

2. Съ кого е християнинътъ съединенъ въ служба? Каква е неговата работа? I Кор. 3:9; II Кор. 5:17 — 20.

„На небесни ангели е възложена задачата да съдействуватъ на Божиитѣ вестители на земята.“ („Свидетелства“, т. 7, стр. 35).

3. На колцина е възложилъ Богъ една лична работа? Марко 13:34.

„Христовитѣ последователи сж изкупени за служба. . . Той дава „на всѣкиго неговата работа. Всѣки има свое определено мѣсто въ вѣчния небесенъ планъ. Всѣки трѣбва да работи заедно съ Христа за спасеннето на души. Колкото е сигурно, че на небето е приготвено за насъ едно мѣсто, толкова е сигурно, че и тукъ на земята е определено едно мѣсто за насъ да работимъ за Господа.“ (Христови притчи,“ стр. 326, 327).

Работата, която трѣбва да се върши

4. Кои сж главнитѣ характеристики на нашата мисионерска работа? I Петр. 4:9, 10; Исая 58:6, 7.

5. Какъ наблѣга Богъ на християнската благаотворителна работа? Яковъ 1:27; 2:14, 17.

„Христосъ изпитва своитѣ последователи чрезъ това, като поставя въ срѣдата имъ безпомощни и бедни, които да сж зависими отъ тѣхната грижа. Чрезъ нашата любовъ и благотворителностъ къмъ нуждаещитѣ се ние доказваме истиността на нашата любовъ къмъ Него. Нашата небрежностъ къмъ тѣхъ говори, че ние сме фалшиви ученици, чужди на Христа и на Неговата любовъ.“ („По стѣпките на великия Лѣкаръ“, стр. 205).

6. Какъ трѣбва християнинътъ да работи за своитѣ съседи и приятели? Иоанъ 1:40 — 42.

„Членоветѣ на всѣка църква трѣбва да чувствуватъ дълга си, да работятъ за своитѣ съседи. Нека всѣки, който твърди, че стои подъ знамето на Христа съзнае, че той е направилъ заветъ съ Бога да участвува въ дѣлото на Спасителя. Нека тѣзи, които поематъ тази работа, не се уморяватъ да вършатъ добро. Когато изкупенитѣ застанатъ предъ Бога, склпи души ще отговарятъ на повикването по имената имъ, и тѣзи души ще сж тамъ благодарение на полаганитѣ за тѣхъ усилия и усърднитѣ молби, отправени къмъ тѣхъ, да бѣгатъ при Исуса за спасение. Ето така ще получатъ наградата си тия, които тукъ на тази земя сж се трудили заедно съ Спасителя за спасението на човѣцитѣ“ (Свидетелства т. 8, стр. 196, 197).

Тайната на успѣха

7. Какво трѣбва да прави християнинътъ за да има успѣхъ въ работата си? Мат. 4:19.

„Човѣкъ може да е ученъ, талантливъ, красоречивъ и да притежава всѣка природна дарба: но безъ присѣтствието на Божия Духъ, никое сърдце не може да се трогне, и никой грѣшникъ не може да се спечели за Христа. Отъ друга страна, ако ученицитѣ на Христа притежаватъ дарбитѣ на Духа, то и най-бедниятъ и най-неучениятъ ще излѣчва една сила, която ще докосва сърдцата. Богъ ги прави проводници за прѣскане най-висшето влияние въ вселената.“ (Христови притчи“, стр. 828).

Относно апостолитѣ четемъ: Докато се покоряваха на Неговото Слово и работѣха въ връзка съ Него, тѣ не можеха да пропаднатъ. (Дѣлата на апостолитѣ, стр. 29).

8. Отъ кой духъ е пропита всѣка истинска служба? II Кор. 5:14, първа часть; 12:15.

„Любовта се открива въ пожертвувателността. Планътъ на изкуплението бѣ съставенъ отъ пожертвувателностъ — една тол-

кова широка, дълбока и висока пожертвувателност, щото е неизмърима. Христосъ даде на насъ всичко, и тѣзи които приематъ Христа ще бждатъ готови да жертвуватъ всичко заради Него. Неговата честъ и слава ще заематъ първо мѣсто въ мисльта.“ („Христови притчи“, стр. 49).

9. Колко дълбока бѣ Павловата любовъ къмъ неговитѣ братя? Римл. 9:1 — 3.

„Кой може да оцени стойността на една душа? Ако искате да узнаете нейната стойностъ, идете въ Гетсимания и тамъ бдете заедно съ Христа презъ ония часове на мъка, когато Неговата потъ изглеждаше като голѣми капки кръвъ. Погледнете разпнатия на кръста Спасителъ. Чуйте отчаения викъ: „Отче мой, Отче мой, защо си ме оставилъ?“ Погледнете ранената глава, прободената страна, пробититѣ нозе. Помнете, че Христосъ рискува всичко. Дори и самото небе бѣ изложено на опасностъ заради нашето изкупление. И така, като застанете въ подножието на кръста и си помислите, че Христосъ би умрѣлъ дори и за единъ животъ, само, вие ще бждете въ състояние да оцените стойността на една душа. Ако имате общение съ Христа, вие ще ценитѣ човѣшкитѣ същества така, както Той ги цени. Вие ще чувствувате къмъ другитѣ същата дълбока любовъ, каквато Той чувствува къмъ васъ. И тогава, едва тогава вие ще можете да печелите, но не и да отпъждате, да привличате, но не и да отблъсквате ония, за които Той умрѣ.“ („Христови притчи“, стр. 196, 197).

Интересътъ и наградитѣ на небето

10. Каква голѣма награда очаква върния душеспасителъ въ бждещето? Дан. 12:3; Лука 18:29, 30.

11. Колко заинтересовано е небето въ спасението на изгубенитѣ? Лука 15:6, 7.

„Божествената любовъ е била покъртена до неизмъримитѣ си дълбочини отъ състоянието на човѣка, и ангелитѣ се очудватъ на повърхностната благодарностъ на тия, къмъ които е проявена тази любовъ. Ангелитѣ се чудятъ на плиткото оценяване Божията любовъ отъ страна на човѣка. Небето негодува отъ небрежността на човѣшкитѣ души.“ („Желанието на вѣковетѣ“, стр. 825).

12. Какъ гледа Христосъ дори и на най-скромната служба? Мат. 25:35 — 40.

„Не продължението на времето, въ което сме служили, прави службата ни угодна предъ Бога, а усърдието и вѣрността, съ които сме вършили работата си. Презъ всичкото време на служенето ни е необходимо да сме предадени Богу. Най-малката длъжностъ, изпълнена съ искреностъ и себезабравяне, е по-ценна предъ Бога, отколкото изпълнението на една велика длъжностъ, опетнена отъ самолюбие. Той гледа да види, колко отъ Христовия Духъ съхраняваме въ себе си, и колко отъ подобие на Христа откива нашата служба. Той цени повече любовта и вѣрността, съ които работимъ, отколкото количеството на извършената работа.“ („Христови притчи“, стр. 402).

Зовътъ на часа

13. Какъвъ настоятеленъ зовъ достига до ушитѣ ни днесъ отъ всѣка частъ на земята? Деян. 16:9; Иоаннъ 12:20, 21; Исая 60:3, 4.

„Работата, която църквата не е извършила въ време на миръ и благоденствие ще трѣбва да бжде извършена презъ време на страшна криза и при най-обезсърдчителни и трудни обстоятелства.

Предупрежденията, които сж били замѣлчани или задържани отъ съобразяването въ свѣта, трѣбва да се разгласятъ при най-страшно съпротивление отъ страна на врагове на вѣрата.“ („Свидетелства, т. 5, стр. 463).

14. Какъвъ зовъ е отправенъ до всѣки църковенъ членъ днесъ? Мат. 21:28 — 31.

„Отъ Божия престолъ е издадена заповѣдта: „Всѣки на работата си; всѣки да върши най-доброто си.“ (Специални свидетелства, N 11, стр. 30).

„Нито една областъ не трѣбва да бжде занемарена, защото всѣко мѣсто, което остава въ тъмнина, свидетелствува за нашата невѣрностъ.“ („Е. Г. В.“).

11 урокъ — 13 юний, 1942 г.

Залѣзъ слънце 20:06 часа

Християнинътъ като домакинъ

Златенъ стихъ: „Не знаете ли, че вашето тѣло е храмъ на Светия Духъ, Който е въ васъ, Когото имате отъ Бога и не сте свои си? Защото вие сте съ цена купени; затова прославете Бога съ вашитѣ тѣла и съ вашитѣ души, които сж Божии.“ I Кор. 6:19, 20.

Въведение

Истинският характер на църквата се мѣри не съ нейното високо изповѣдание, нито съ числото на записанитѣ въ църковния регистъръ имена, а съ това, което тя действително върши за своя Учителъ, или съ числото на нейнитѣ постоянни и вѣрни работници. Личниятъ интересъ и личнитѣ усилия допринасятъ много повече за напредѣка на Христовото дѣло, отколкото проповѣдитѣ и вѣроизповѣданието.“ (Е. Г. В.).

Божие право на собственостъ и Неговата доброта

1. До къде се простира Божие право на собственостъ въ този свѣтъ? Псал. 24:1; Агей 2:8; Псал. 50:10—12.

„Всички нѣща сж Божии не само по силата на сътворението, но и по силата на изкуплението. Всички благословения на този животъ, както и на бѣдещия, ни се предаватъ подпечатани съ Голготския кръстъ.“ (Христови притчи, стр. 362).

2. На кого принадлежатъ земнитѣ народи, заедно съ тѣхното време, таланти и сили? I Кор. 6:19, 20; Исая 43:1.

3. Какъ проявява Богъ постоянно своята любвеобилна грижа къмъ човѣкъ и скотъ? Деян. 14:15—17; Псал. 145:15, 16.

„Богъ е любовъ!“ стои написано върху всѣка разтваряща се пъпка и върху всѣка сламка на растящата трѣва. Красивитѣ птички, чиито сладки пѣсни огласятъ въздуха, нежнитѣ цвѣта, които пѣстрятъ полето и изпълватъ съ благоухание въздуха, високитѣ дървета на гората съ тѣхната китна зеленина — всичко това явно свидетелствува за любвеобилната бащинска грижа на нашия Богъ и за Неговата воля, да направи блажени Своитѣ чада.“ („Пътятъ къмъ Христа“, стр. 12).

4. Какъ се дава възможностъ на човѣцитѣ да придобиватъ сръдства и да успѣватъ въ своитѣ предприятия? Втор. 8:17, 18; Прит. 10:22.

5. Коя велика истина се забравя често отъ тѣй-нареченитѣ Божии чада? Втор. 8:11—14.

„Много често, онѣзи, които притежаватъ свѣтски ботатства, забравятъ, че Богъ е който имъ дава възможностъ да забогатѣятъ. Тѣ казватъ: „Моята сила е придобила това богатство.“ Въ такъвъ случай, тѣхнитѣ богатства, вмѣсто да ги изпълватъ съ

благодарност къмъ Бога, каратъ ги да превъзнасятъ себе си. Така тѣзи хора забравятъ, че сж зависими отъ Бога и че иматъ известни задължения къмъ своитѣ съчовѣци. Вмѣсто да гледатъ на богатството като на сръдство, чрезъ което да прославятъ Бога и да подпомагатъ човѣчеството, тѣ го считатъ като сръдство, за служене на себе си. Така гледанитѣ богатства, вмѣсто да развиватъ въ човѣка божествени качества, развиватъ сатанински такива. Семето на Словото се заглушава отъ трѣне“. (Христови притчи, стр. 52).

Нѣща, които напомнятъ че Богъ е собственикътъ

6. Кое нѣщо напомняше постоянно на Адама и Ева въ рая, че Богъ е собственикътъ? Бит. 2:16, 17.

„Богъ създаде всѣко дърво въ Едемъ приятно на гледъ и добро на вкусъ, и Той каза на Адама и Ева да ядатъ свободно отъ Неговото изобилие. Но той направи едно изключение: Забрани имъ да ядатъ отъ дървото на познаване доброто и злото. Това дърво Богъ си запази, за да напомня постоянно, че Той е собственикътъ на всичко. По този начинъ Той имъ даде случай да изявяватъ своята вѣра и упование въ Него чрезъ пълно послушание спрямо Неговитѣ изисквания.“ („Свидетелства“, т. 6, стр. 386).

7. Какъ трѣбваше патриарситѣ да признаватъ Бога за собственикъ, както и Неговата грижа надъ тѣхъ? Лев. 27:30; Прит. 3:9.

„Десетъчната система се простира и оттатъкъ времето на Мойсея. Преди още да бѣ въведена опредѣлената система, дадена чрезъ Мойсея, па дори още отъ времето на Адама, отъ човѣцитѣ се изискваше да принасятъ Богу дарове за религиозни цели. Съобразявайки се съ тѣзи Божии изисквания, тѣ трѣбваше да изявяватъ, чрезъ приношения, своята благодарностъ за Неговитѣ милости и благословения надъ тѣхъ. Това продължаваше презъ родоветѣ и се поддържаше даже и отъ Авраама, който даваше десетъкъ на Мелхиседека, свещеникътъ на Всевишния Богъ. Сжщиятъ принципъ сжществуваше и въ днитѣ на Йова. Когато Яковъ, като заточеникъ и беденъ скитникъ, легна да спи презъ нощта при Ветиль, като сложи подъ главата си единъ камѣкъ вмѣсто възглавница, той тамъ обеща на Бога следното: „Отъ всичко, което ми дадешъ непременно ще ти дамъ десетъкъ.“ Богъ не принуждава човѣцитѣ да даватъ; защото тѣ трѣбва да даватъ доброволно. Той не иска съкровищницата му да се пълни съ недоброволни приношения“. („Свидетелства т. 3, стр. 393).

Отношението на християнина към Божието дѣло

8. Освенъ молитвитѣ (Лука 10:2) и личната си служба (II Кор. 5:20; I Кор. 10:31), какъ другояче трѣбва християнинътъ да съдействува на Бога за завършването на Неговото дѣло на земята? Мал. 3:10, първата частъ; I Кор. 9:7 — 14.

„За Бога е много скъпо Неговото дѣло на земята. Христосъ и небеснитѣ ангели го наблюдаватъ всѣки моментъ.“ (Съвети-къмъ учители“, стр. 532.) За да може дѣлото му да върви напредъ бързо и мощно, Богъ изисква отъ чадата си да му връщатъ десетъка и приношенията, които той е посветилъ за дѣлото Си на земята, като съ това признаватъ, че Той е собственикътъ на всичко. Той не изисква отъ чадата Си само десетъци и приношения, но и тѣхната доброволна служба като Негови свидетели (Ис. 43:10, 12; Мат. 28:18—20). Всѣки човѣкъ, който получава отъ Божиитѣ щедрости, се задължава съ това получаване на сж щитѣ спрямо своя Творецъ, както и своя нуждаещъ се ближень. Богъ снабдява духовнитѣ и физическитѣ нужди на човѣцитѣ чрезъ нашитѣ десетъци и приношения, както и чрезъ нашата доброволна служба за другитѣ.

9. Коя е божествената мѣрка за личното даване? Противъ какво биваме предупреждавани? II Кор. 8:12; I Кор. 16:2; Лука 12:15.

„Мнозина биха се очудили, колко много нѣщо може да се спестява за Божието дѣло чрезъ дѣла на себеотрицание. Малкитѣ суми, които се спестяватъ чрезъ дѣла на себеотрицание допринасятъ много повече за издигането на Божието дѣло, отколкото по-големитѣ дарове, които не извикватъ никакво себеотрицание.“ („Съвети върху здравето“, стр. 131).

„Богъ е направилъ проповѣданието на евангелието зависимо отъ труда и даренията на Своя народъ. Доброволнитѣ приношения и десетъкътъ съставляватъ прихода на Божието дѣло.“ (Дѣлата на апостолитѣ“ стр. 74).

Зовътъ на часа

10. Какъвъ зовъ достига до домакинитѣ на Божиитѣ блага въ този последенъ мраченъ часъ? Исаия 60:1, 2.

„Въ всѣки вѣкъ Богъ е изисквалъ отъ последователитѣ Си да сж будни и вѣрни; но сега, когато стоимъ предъ самия прагъ

на вѣчния свѣтъ, държащи истината и притежаващи такава голѣма свѣтлина и натоварени съ такова важно дѣло, ние трѣбва да удвоимъ своето прилежание. Всѣки трѣбва да вложи въ работата си и най-последнитѣ си сили и възможности. Братко, ти излагаашъ на рискъ спасението си, ако се дърпашъ назадъ. Богъ ще те извика да дадешъ отъветъ, ако не изпълнявашъ работата, която ти е възложилъ.“ („Свидетелства“, т. 5, 460, 461).

11. Кои думи на Христа къмъ ученицитѣ Му се отнасятъ особено за Божиитѣ чада днесъ? Иоанъ 4:35.

Никога не е имало по-голѣма нужда отъ усърдна, себепожертвувателна работа въ Божието дѣло, както сега, когато времето на благодатъта бързо изтича и последната благодатна вестъ се разнася по свѣта. Душата ми се вълнува като чувамъ отъ всѣкъже македонския викъ.“ (Свидетелства“ т. 5, стр. 732).

12. Каква ще бжде наградата на домакина, който изпълнява вѣрно службата си къмъ Бога въ тѣзи последни часове? Мат. 25:23.

„Макаръ че великата награда за вѣрна служба се дава при пришествието на Христа, все пакъ и презъ земния животъ вѣрниятъ получава награда. Работникътъ може би срѣща прѣчки, съпротивление и горчиви сърдечераздирателни обезсърдчения; той може би не вижда плода на своя трудъ; но въпрѣки всичко това, той намира въ работата си едно блажено удовлетворение. Всички, които се посвещаватъ Богу, за да служатъ на човѣчеството не-себелюбиво, сж съработници на Господа на славата. Тази мисль услажда труда, усиља волята и ободрява духа при всички обстоятелства.“ („Свидетелства, т. 6, стр. 305, 306).

12 урокъ — 20 юний, 1942 г.

Залѣзъ слънце 20:07 часа

Християнинътъ и Сѣботата

Златенъ стихъ: „Помни Сѣботния день да го освеща-вашъ. Шестъ дни ще работишъ и ще вършишъ всичкитѣ се дѣла, но седмиятъ день е Сѣботана Господа Бога твоего: да ни, вършишъ въ него никое дѣло, ни ти, ни синъ ти, ни дъщеря ти, нито слугата ти, нито слугинята ти, нито скотътъ ти, нито чужденецътъ ти, който е отвѣтре вратата ти; за щото въ шестъ дни направи Господъ небето и земята, морето, и всичко, което е въ тѣхъ, а въ седмия день си почина; затова благослови Господъ Сѣботния день го освети“. Изх. 20:8—11.

Въведение

„Освещаването на Сжботния день за Господа означава вѣчно спасение. Богъ казва: Ще почета тия, който ме почитатъ.“
I Царе 2:30.“ („Свидетелства“, т. 6, стр. 356).

Сътворението и Неговия възпоменателъ

1. Кое велико дѣло отличава истинския Богъ отъ фалшиви богове? Йер. 10:10 — 12

2. Кой участвува съ Отца въ великото дѣло на сътворението? Иоанъ 1:1 — 3, 10.

„Владѣтельтъ на вселената не бѣ самъ въ своето благотворително дѣло. Той имаше единъ сътрудникъ, единъ съработникъ, който можеше да удобрява неговитѣ намѣрения и да сподѣля радостта за създаването на щастливи сжщества. „Въ началото бѣ Словото и Словото бѣ у Бога и Словото бѣ Богъ. То въ началото бѣ у Бога.“ Христосъ, Словото, единородниятъ на Бога, бѣ едно съ вѣчния баща, — едно по естество, но характеръ, по намѣрение, — единственото Сжщество, Коего можеше да учествува въ всички съвети и намѣрения на Бога“. („Патриарси и пророци“, стр. 1).

3. Какъвъ паметникъ бѣ издигнатъ въ края на седмицата на сътворението, предназначенъ да запази познанието за истинския Богъ? Бит. 2:1 — 3.

„Въ Едемъ Богъ издигна паметника на Своето творческо дѣло — благословието на седмия день. Сжботата бѣ предадена на Адама, бащата и представителъ на цѣлото човѣшко семейство. Нейното пазене трѣбва да е едно дѣло на благодарствено признание отъ страна на всички, които щѣха да обитаватъ земята, че Богъ бѣ тѣхниятъ Създателъ и законенъ господаръ: че тѣ сж дѣла на Неговитѣ рѣце и поданици на Неговата властъ. И така това постановление бѣ единъ споменъ и се даде на цѣлото човѣчество. Въ него нѣма нищо сѣнково или такова, което да го ограничава само за известенъ народъ.“ („Патриарси и пророци“, стр. 8).

4. За кого биде направена Сжботата? Кой день е Господниятъ день? Марко 2:27, 28; Изх. 20:10.

5. Какви три нѣща бѣха направени съ постановяването на Сжботата? Бит. 2:3.

1. Богъ си почина отъ всичкитѣ Си дѣла; 2. Той освети Сѣботата; 3. Той благослови Сѣботата. Богъ си почина не като уморенъ, но като такъвъ, който е доволенъ отъ дѣлата на Своята мъдростъ, доброта и отъ изявлението на Своята слава. Той освети или отдѣли Сѣботата като день за почивка на човѣка.

6. Какво доказателство имаме, че Богъ престана да твори, а не че бѣ физически или умствено уморенъ? Исая 40:20.

7. Какво друго изпита Богъ, освенъ почивка, въ Сѣботата на новото творение? Изх. 31:7.

„Успокои се“, Сѣботата бѣ осветена при сътворението. Като отредена за човѣка, тя имаше своето начало, когато „утреннитѣ звезди пѣха заедно и синоветѣ Божии викаха отъ радост.“ Надъ свѣта владѣеше миръ, защото земята бѣ въ хармония съ небето. „И видѣ Богъ всичко, което бѣ направилъ, и ето, то бѣ твърде добро;“ и Той си почина въ радостта на Своето завършено дѣло.“ („Желанието на вѣковетѣ“ стр. 281).

Сѣботата знакъ на Божията сила

8. За какво бѣ Сѣботата знакъ? Езек. 20:20, 12; Изх. 31:13.

„Понеже си почина въ Сѣботата, „Богъ благослови Сѣботния день и го освети“, — отдѣли го за своето употребление, Той го даде на Адама като день за почивка, Той бѣ паметникъ на творческото дѣло, и, значи, знакъ на Божията сила и любовъ“. (Желанието на вѣковетѣ“, стр. 281).

„Пазенето на Сѣботата е знакъ между Бога и Неговия народъ. Нека не се срамуваме да носимъ знака, който ни отличава отъ свѣта... Сѣботата е винаги знакъ, който отличава покорнитѣ отъ непокорнитѣ. Сатана е успѣлъ майсторски да направи невалидна четвъртата заповѣдъ, за да се унищожи и Божиятъ знакъ“. („Свидетелства“, т. 7. стр. 105).

9. Чрезъ кой опредѣленъ отъ Бога инструментъ се открива познанието на Бога и се завършва дѣлото на освещението? Евр. 8:8, 10 — 12.

„Заветътъ на благодатта бѣ за пръвъ пжтъ направенъ съ човѣка въ Едемъ, когато, следъ падането, се даде божественото обещание, че семето на жената ще смаже главата на змията. Този заветъ предлагаше на всички човѣци прощение и помощта на Божията благодатъ за бъдеще послушание чрезъ вѣра въ Христа.

Той имъ обещаваше също и вѣченъ животъ съ условие на вѣрность къмъ Божия законъ. По този начинъ патриарситѣ получиха надеждата за спасение“. („Патриарси и пророци“, стр. 370).

10. Какво става преди Божиятъ законъ да се запише въ сърдцето? Какъ става това записване? Езек. 36:26, 27; II Кор. 3:3.

11. Какъ е свързана Сжботата съ новия или вѣчния, заветъ? Изх. 31:16, 17.

„И на насъ, както на Израиля, Сжботата е дадена „за вѣчно узаконение“. За тѣзи, които почитатъ Неговия светъ день, Сжботата е знакъ, че Богъ ги признава за свой народъ. Тя е залогъ, че Той ще изпълни Своя заветъ къмъ тѣхъ. Всѣка душа, която приема знака на Божието управление, поставя себе си подъ божественя, вѣченъ заветъ. Тя се скачва съ златната верига на послушанието, всѣка халка на която е едно обещание“. („Свидетелства“, т. 6, стр. 330).

Истинско пазене на Сжботата

12. Какъ трѣбва да се пази сжботата? Какво ще бжде Сжботата за този, който почита Бога съ нейното пазене? Изх. 20:8 — 11; Исаия 58:13.

„Богъ изисква Неговиятъ светъ день и днесъ да се пази тѣй свето, както въ времето на Израиля. Дадената на евреитѣ заповѣдъ трѣбва да се счита отъ всички християни като дадена и на тѣхъ. Деньтъ преди Сжботата трѣбва да е день за приготвление, за да бжде всичко готово за нейнитѣ свети часове. Въ никой случай не бива да допускаме свѣтскитѣ ни работи да се промѣкватъ въ светото време“. — Е. Г. В.

13. Какви ще бждатъ послѣдствията за истинския пазителъ на Сжботата? Исаия 58:14.

„Сжботата ще бжде едно наслаждение за всички, които я приематъ като знакъ на Божията творческа и изкупителна сила. Виждайки Христа въ нея, тѣ ще се наслаждаватъ въ Него. Сжботата сочи на творческитѣ дѣла като на доказателство за Неговата могща изкупителна сила. Докато напомня за изгубения едемски миръ, тя напомня и за мира, който се възстановява чрезъ Спасителя. И всѣки предметъ въ природата повтаря Неговата покана: „Елате при мене всички отрудени и обременени и азъ ще ви успокоя“. (Желанието на вѣковетъ“, стр. 289).

Върховният изпитъ

14. Какво сериозно съобщение се съдържа въ Божиата последна вестъ къмъ свѣта? Какъвъ апелъ за поклонение се разнася навсѣкжде? Откр. 14:6, 7.

„Важността на Сѣботата като паметникъ на сътворението се състои въ това, че тя напомня винаги за истинската причина поради която подобава да се покланяме на Бога — а именно понеже Той е Създателътъ, а ние сме Неговитъ творения. Следователно, Сѣботата лежи въ самата основа на Божието поклонение; защото тя предава тази истина по единъ най-впечатлителенъ начинъ. Това не може да се каже за никоя друга наредба. Истинската причина за поклонение на Бога, не само въ седмия день, но и изобщо, лежи въ разликата между Твореца и неговитъ творения. Тази велика истина никога не може да остарѣе, нито да бѣде забравена. . . Съблюдаването на Сѣботата е единъ знакъ на вѣрностъ къмъ Истинския Богъ, „който е сътворилъ небето и земята, морето и воднитъ извори“. Отъ това следва, че вестъта, която заповѣдва на човѣцитъ да се покланятъ на Бога и да пазятъ заповѣдитъ Му, особено изисква отъ тѣхъ да пазятъ четвъртата заповѣдь“. („Великата Борба“, стр. 358, 359).

15. Какво противно поклонение и какъвъ белегъ ще се налагатъ съ законъ подъ страхъ на смъртъ? Откр. 13:15 — 17.

„Страшенъ е краятъ, къмъ който отива свѣтътъ. Обединяващитъ се въ борба противъ Божиитъ заповѣди сили ще заповѣдатъ, щото „малки и голѣми, богати и сиромаси, свободни и роби“ да се съобразяватъ съ обичаитъ на църквата чрезъ празнуването на фалшивата Сѣбота. Всички, които отказватъ да ги следватъ, ще бѣдатъ наказвани съ смъртъ. Срещу това пѣкъ, Божиятъ законъ който заповѣдва да се почива въ Господния день, изисква послушание и заплашва всички престѣпници съ гнѣвъ.

„Комуто по този начинъ е ясно представенъ резултата отъ това положение, той получава белега на звѣра, ако потѣпка съ нозе Божия законъ, за да бѣде послушенъ на човѣшки нареждания; той приема белега на вѣрноподаанство спрямо силата, която иска да почита на мѣстото на Бога“. („Великата Борба“, стр. 502).

Следване Христа

Златенъ стихъ: *Могатъ ли двама да ходятъ заедно ако не сж съгласни?* Амосъ 3:3.

Въведение

„Мнозина не могат да подражаватъ светия Образецъ, понеже много малко изучаватъ Неговитъ характерни черти. Мнозина сж тъй заети съ разни планове, и така сж отдадени на работа, щото нѣматъ време или мѣсто за скжпия Исусъ, да имъ бжде близъкъ и милъ приятель. За всѣка мисль и дѣло тѣ не се обръщатъ къмъ Него съ въпроса: „Този ли е пжтьтъ на Господа“. Ако биха вършили това, тѣ биха ходили по Бога, както правѣше Енохъ“. (Свидетелства“, т. 6, стр. 363.

Образецътъ за Божиитъ чада

1. Какво трѣбва да прави християнина, за да достигне високия образецъ. Мат. 5:48; който е поставенъ предъ Божиитъ чада? Михей 6:8; Бит. 5:24.

„Ходенето на Еноха по Бога не бѣ въ трансъ или видение, но въ изпълнението на всѣкидневниитъ длъжности на живота. Той не стана отшелникъ и не се оттегли отъ свѣта; защото въ свѣта той имаше да извърши едно дѣло за Бога. Въ семейството си и въ общуването си съ човѣцитъ, като съпругъ, баща, приятель и гражданинъ, той бѣше единъ твърдъ и непокатимъ Божий рабъ.

„Всрѣдъ единъ животъ на деятеленъ трудъ Енохъ поддържаше твърдо своето общение съ Бога. Колкото по-голѣми и по-тежки биваха неговитъ усилия, толкова по-постоянни и по-усърдни бѣха неговитъ молитви. Той продължаваше отъ време на време да се оттегля за известно време отъ обществото.“ („Евангелски служители“. стр. 51, 52).

2. Какъвъ отличителенъ примѣръ имаме за този истински християнски животъ — това смирено ходене по Бога? I Петр. 2:21; I. Иоан. 2:6.

„Христосъ, истинскиятъ храмъ за вътрешно пребиваване на Бога, оформява всѣка подробностъ на земния Си животъ въ съгласие съ Божия идеалъ.“ („Желанието на вѣковетъ“, стр. 209).

„И неговитѣ последователи могатъ да притежаватъ съвършенното човѣшко естество, което Той притежаваше, стига да се покоряватъ на Бога така, както Той се покоряваше.“ (Пакъ тамъ, 664).

3. Какво казватъ Писанията за живота на Исуса?

1. Той живѣеше въ съгласие съ небесния Си Баща. II Кор. 5:19; Деян. 10:38, последна часть.

2. Вършеше волята на Отца Си. Иоанъ 6:38.

3. Често бѣ въ молитва. Мар. 1:35; Лука 5:16.

4. Изучаваше библейския планъ за Неговия животъ. Лука 24:27.

5. Напълно се бѣ отдалъ на Божията работа. Иоанъ 4:34.

6. Получаваше сила отъ Светия Духъ за да върши службата си Деян. 10:38; Мат. 3:16.

7. Той жертвува в с и ч к о за да спаси грѣшниците, II Кор. 8:9.

8. Всѣка сутринъ получаваше отъ Бога Своята дневна програма. Ис. 50:4.

„Всѣка сутринъ Той прекарваше известно време въ общение съ Бога, за да огрѣва човѣцитѣ съ небесна свѣтлина. Всѣки день Той получаваше ново кръщение на Светия Духъ. Въ раннитѣ часове на всѣки новъ день Господь Го събуждаше отъ съня Му, и Неговата душа и устни биваха помазвани съ благодать, която да предава и на други. Думитѣ, които Тои говорѣше Му се даваха направо отъ небеснитѣ дворове, затова тѣ бѣха думи на време за уморенитѣ и угнетенитѣ.“ (Христови притчи, стр. 139)

Общение съ Исуса

4. Какво ще направи Исусъ за ония, които избиратъ да дружатъ съ Него презъ живота си и при какви условия? Иоанъ 14:23.

„Влиянието на единъ по-силенъ и по-възвишенъ умъ ще бѣде надъ насъ; защото ние ще имаме жива свръзка съ источника на силата. Въ духовния си животъ ние ще бѣдемъ подчинени на Исуса Христа. Ние не ще водимъ вече обикновения животъ на самолюбие, но Христосъ ще живѣе въ насъ. Неговиятъ характеръ ще бѣде възпроизведенъ въ нашето естество.“ („Христови притчи“, стр. 61).

5. Колко напълно ще задоволи Исусъ гладнитѣ и смотни сърдца на Своитѣ последователи? Иоанъ 15:11.

„Господь желае всички Негови синове и дѣщери да сж щастливи, спокойни и послушни. . . Християнитѣ могатъ да се рад-

ватъ на общение съ Христа; тѣ могатъ да се радватъ на Неговата любовъ и вѣчната утеха на Неговото присѣствие. Всѣка стѣпка въ живота може да ни довежда по-близу до Исуса, да ни запознава все повече съ Неговата любовъ и да ни приближава все по-близу до блажения домъ на мира. Щомъ е тѣй, нека не изоставяме дързновението си, а да имаме още по-твърдо увѣрение въ Него.“ Е. Г. В.

6. Каква особена победа обещава Исусъ на Своитѣ последователи? II. Кор. 10:5, последната часть; Фил. 4:7.

„Чрезъ съвършеното Си послушание Той дава възможность на всѣки човѣкъ да се покорява на Божиитѣ заповѣди. Когато се предадемъ на Христа, нашето сърдце се свързва съ Неговото, нашата воля се слива съ Неговата, нашиятъ умъ се уеднаквава съ Неговия и нашитѣ мисли се подчиняватъ на Него: ние живѣемъ Неговия животъ. Ето това означава да сме облѣчени въ дрехата на Неговата правда. И тогава, когато Господъ погледне на насъ, Той вижда не облѣклото отъ смокинени листа, не голотата и безобразието на грѣха, но Своята собствена дреха на правда, която е съвършенното послушание спрямо закона на Иеова.“ („Христови притчи“, стр. 312.)

7. Защо може християнинътъ който върви вѣрно заедно съ Исуса да посреща геройски всички трудности въ живота? Фил. 4:19; II Тим. 1:12.

„Исусъ не ни призовава да Го последваме и следъ това да ни остави. Ако посветимъ живота си на Неговата служба, ние никога не ще изпаднаемъ въ нѣкое положение, за което Богъ да не е взелъ предварителни мѣрки. Каквото и да е положението ни, ние имаме единъ Водачъ, който ще ни води, каквито и да сѣ трудноститѣ ни, ние имаме единъ сигуренъ съветникъ; каквато и да е скръбъта ни, мжката ни или самотата ни, ние имаме единъ съчувствителенъ Приятель. Ако въ незнанието си правимъ грѣшки, Христосъ не ще ни остави. Неговиятъ гласъ, ясенъ и отличителенъ, се чува да ни казва: Азъ съмъ пжтътъ, истината и животътъ.“ („Евангелски служители“, стр. 263).

Доказателства на ходенето по Бога

8. Какво виждаме въ Павловия животъ като доказателство, че ходѣше по Бога? Фил. 3:7—10; Гал. 2:20.

„Павелъ носѣше въ себе си небесната атмосфера. Всички, които дружеха съ него, чувствуваха влиянието на връзката му съ

Христа. Фактътъ, че той прилагаше въ собствения си животъ истинитъ, които проповѣдваше, придаваха на проповѣданието му една мощна и убедителна сила. Ето тукъ се крие силата на истината. Естествено, самопроизволно влияние на единъ светъ животъ е най-убедителната проповѣдь, която може да се изнесе въ полза на Християнството. Аргументитъ, даже и когато сж неоспорими, могатъ да докаратъ съпротивление; но благочестивиятъ животъ притежава една сила, на която човѣкъ не може напълно да се противи.“ („Евангелски служители“, стр. 59),

9. Какъ успѣваше Павелъ да върви въ кракъ съ Исуса, когато биваше препятствуванъ отъ непреодолими на гледъ препятствия? Фил. 3:13, 14.

„Всрѣдъ постоянната буря на съпротивлението, смущенията отъ страна на враговетъ и измѣната на приятели, неустрашимиятъ апостолъ почти изгубваше куражъ. Но като погледнеше къмъ Голгота, той трѣгваше съ нова ревностъ да проповѣдва разплатия Христосъ. Той вървѣше по опръскания съ кръвъ пѣтъ, по който Христосъ бѣ миналъ преди него. Той не желаше да остави борбата, докато не сложи оржжието предъ нозетъ на своя Изкупитель.“ (Дѣлата на апостолитъ“, стр. 297).

10. Какъвъ ще бжде най-голѣмиятъ интересъ на тия, които ходятъ по Бога? I Иоан. 2:6; Деян. 10:38.

„За Исуса небето не бѣ желано мѣсто, докато ние бѣхме загубени. Той напустна небеснитъ дворове и ги замѣни съ единъ животъ на укоръ и хули, на смъртъ и позоръ. Този, който бѣше богатъ съ небесни съкровища стана беденъ, за да можемъ ние, чрезъ Неговата бедностъ да станемъ богати. Ние трѣбва да следваме по пѣтя, по който Той вървя.

„Този, който става Божие чадо, занаяпредъ трѣбва да счита себе си като една халка отъ веригата, която е спусната за спасението на свѣта, да е единомисленъ съ Христа по отношение Неговия спасителенъ планъ, и да върви заедно съ Него за търсене и спасяване изгубеното.“ (По стѣпките на великия Лѣкаръ“, стр. 105).

11. Какъ откриватъ думитъ на християнина, както и неговата служба, дали той дружи съ Христа? Псал. 145:10—12.

„Ангелитъ се вслушватъ да чуятъ какво възвестявате на свѣта за вашия небесенъ Учителъ. Нека предметъ на разговоритъ ви бжде Този, Който ходатайствува за васъ предъ Отца. Когато стиснете ржката на нѣкой приятелъ, нека сърдцето ви и устата

изкажатъ една хвала къмъ Бога. Това ще насочи мислитъ му къмъ Исуса.“ („Пътятъ къмъ Христа“, стр. 149).

Краятъ на пътя

12. Какви резултати ще има за християнина продължителното ходене по Бога? I. Иоан. 1:7; 3:1, 2.

„Въ молитвата Си къмъ Отца, Христосъ предаде на свѣта една поука, която трѣбва да бѣде запечатана въ ума и душата. „Това е животъ вѣченъ“, каза Той, „да познаятъ Тебе, единия истиненъ Богъ и Исуса Христа, когото Си изпратилъ.“ Това е истинско възпитание. То придава сила. Познаването на Бога и Исуса Христа отъ опитностъ, преобразява човѣка въ образа на Бога. То прави човѣка да владѣе себе си и да подчинява всѣка подбуда на по-низкото естество на властѣта на по-висшитѣ сили на ума. То прави неговия притежателъ да е синъ на Бога и наследникъ на небето. То го довежда въ общение съ Вѣчния и му открива богатитѣ съкровища на вселената.“ („Христови притчи“, стр. 114).

13. Какво наследство очаква приятелитъ на Исуса, които сж го следвали вѣрно? Откр. 21:7,

„Повтаряйте често, че ние можемъ да станемъ синове на Бога, членове на царското семейство, деца на небесния царъ. Нека се знае, че всички, които приематъ Исуса Христа и запазятъ вѣрата си въ Него до края ще станатъ Божии наследници и сънаследници на Христа „на едно наследство, което е нетленно, неосквернено, и неповехнуваемо, съхранено на небето за васъ, които съ Божията сила сте вардени чрезъ вѣрата за спасение, което е готово да се открие на последно време.“ (I Петр. 1:4, 5.“ „Сидетелства, т. 6, стр. 60).

14. Какъвъ ще бѣде великиятъ край на ходенето по Бога тукъ на земята? Иоанъ 17:24; I. Сол. 4:17, последната частъ.

„И Енохъ имаше да се справя съ изкушения, както ние. Той бѣ заобиколенъ отъ едно общество не по-приятелски настроено къмъ правдата отъ това, което заобикаля насъ. Атмосферата, която дишаше бѣ опетнена отъ грѣхъ и развала, както нашата; и все пакъ той водѣше светъ животъ. Той бѣ неопетненъ отъ преобладаващитѣ грѣхове на вѣка, въ който живѣеше. Така и

ние можемъ да се запазимъ чисти и неосквернени. Той е представителъ на светиитѣ, които живѣятъ всрѣдъ опасноститѣ и развалата на последнитѣ дни. Заради тази му вѣрность къмъ Бога, той биде преобразенъ и взетъ на небето. Така сжщо ще бждатъ преобразени и взети на небето ония вѣрни, които останатъ живи до пришествието. Тѣ ще бждатъ изведени отъ грѣшния и разваленъ свѣтъ и въведени въ чистата радостъ на небето.“ (Свидетелства“, т. 2, стр. 122).

